

O MÂNTUIRE AȘA DE MARE

F.B.Hole

Traducere după „Un si grand salut” București 1991 -

© 1992 by GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

P.O.B. 80 D 6340 Dillenburg 2 Germany

INTRODUCERE

Biblia înfățișează o „mântuire așa de mare, care după ce a fost vestită întâi de Domnul ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa” (Evrei 2.3-4).

Credincioșii care se bucură de o „mântuire așa de mare” cunosc, în adevăr, în mod practic ceva din valoarea ei. Totuși, numai printr-un studiu atent al Cuvântului lui Dumnezeu putem să-i întrezărim adevărata măreție. Scopul acestei broșuri este de a prezenta învățătura Cuvântului despre mântuirea privită în aspectul ei individual, binefacerile colective legate de mântuire fiind atinse doar în treacăt.

Mântuirea are o sferă foarte mare de cuprindere. Ea conține toate binecuvântările pe care le aduce Evanghelia, nu numai iertarea păcatelor, dar în aceeași măsură toate gândurile de dragoste ale lui Dumnezeu față de copiii Săi și spre slava Domnului Isus. Aceste binecuvântări trebuie aprofundate una câte una. De aceea fiecare dintre capitolele următoare va prezenta un anumit aspect particular al mântuirii, pentru a permite o mai bună înțelegere.

La fel cum diferitele părți ale unei clădiri nu pot fi văzute simultan, ne este imposibil să prindem în întregime și dintr-o singură privire întreg planul divin în ansamblu. Trebuie să ne mulțumim să considerăm elementele rînd pe rînd. Oricum, studiul detaliat al mântuirii ne va aduce de fiecare dată bucurie și un progres spiritual.

După acest studiu detaliat vom putea vedea mai bine ansamblul binecuvântărilor pe care Dumnezeu ni le-a rezervat. Astfel vom fi păziți într-un echilibru sănătos, în care nu vom accentua un aspect în detrimentul altuia. Trebuie să distingem diferitele adevăruri fără a le separa, căci ele sînt toate legate între ele.

Fie ca această broșură să ne ajute să creștem în cunoașterea mântuirii și a Autorului ei. Astfel inimile noastre vor fi tot mai mult înclinate spre mulțumire și laudă pentru Dumnezeu.

N.T. Pentru referirile la textul biblic, a se vedea și traducerea J.N.Darby în limba franceză.

CAPITOLUL 1 - IERTAREA

Ce bucurie să fii iertat! Un copil încearcă de foarte tânăr această bucurie, atunci când conștiința sa se trezește. În același mod, nevoia iertării din partea lui Dumnezeu, rezultând din sentimentul de vinovăție înaintea Lui, este adesea primul semn că Duhul a început să lucreze în inima unui om.

Sperăm că cititorul nostru are siguranța acestei iertări prin credința în Domnul Isus Hristos. Textul care urmează este scris pentru a-l întări în această privință și pentru a-i permite apoi să se bucure din plin de această iertare care este o binecuvântare fundamentală a Evangheliei.

Toți sînt vinovați înaintea lui Dumnezeu

Să ascultăm mai întâi ce spune Epistola către Romani în privința iertării păcatelor, primele principii ale mîntuirii fiind expuse în această Epistolă.

După ce în introducere se arată că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede” (Romani 1.16), apostolul Pavel începe expunerea sa doctrinară vorbind de „mînia lui Dumnezeu” și de vinovăția oamenilor.

Totuși sînt mulți cei care nu vor să recunoască propria vină. Ei încearcă să năruie fundamentul pe care se bazează responsabilitatea lor înaintea lui Dumnezeu. Pe de o parte ei scot în evidență o pretinsă bunătate naturală a omului, care ar conduce omenirea la un progres moral continuu și, pe de altă parte, resping toate normele acceptate în privința binelui și răului.

Pentru acești gînditori, binele și răul ar fi aspecte doar relative, din moment ce au fost în trecut determinate (definite) de către persoane autoritare, iar astăzi sînt determinate prin sondaje de opinie. După ei, gîndirea umană rămîne singurul arbitru în aceste privințe. De aceea, unica vină pe care o recunosc este nerespectarea uzanțelor și a legilor în vigoare într-o anumită țară și într-o perioadă anume sau altfel spus, o vină în fața semenilor și a societății în general.

Acest fel de a vedea lucrurile neglijează un aspect esențial: omul nu este deplin independent și va trebui să dea socoteală în fața Creatorului său. Tocmai de aceea mînia lui Dumnezeu se manifestă împotriva oricărei impietăți faptul de a trăi fără Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri faptul de a comite ceea ce Dumnezeu dezaprobă. Cuvîntul afirmă că toți sîntem vinovați înaintea Lui, chiar dacă această vinovăție diferă de la unul la altul.

Epistola către Romani prezintă subiectul împărțind oamenii în trei categorii: mai întâi popoarele idolatre, apoi oamenii care se cred înțelepți și în final iudeii.

Vinovăția popoarelor idolatre

Este nevoie de mult timp pentru a convinge pe un om de păcatul său. De aceea apostolul începe cu descrierea tristei stări de stricăciune a popoarelor păgâne (Romani 1.18-32).

Cuvîntul îi numește vinovați, „așa că nu se pot dezvinovăți”, pentru că n-au păstrat în cunoștința lor pe Dumnezeu suprem care a fost descoperit de la început tuturor neamurilor. Ei nu au dat slavă Creatorului lor și nu l-au mulțumit pentru bunătatea Sa. Și mai rău, au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului. În consecință, au căzut într-o înspăimîntătoare degradare morală, ruinîndu-și sufletul și trupul. Apostolul nu caută să le stabilească vinovăția, ci se limitează la a enumera aspectele sticăciunii lor, ceea ce este suficient pentru a înțelege că mînia lui Dumnezeu este asupra lor.

Vinovăția oamenilor cu pretenții de înțelepciune

După ce a prezentat cazul popoarelor aparent cele mai îndepărtate de Dumnezeu, Epistola către Romani tratează categoria oamenilor care constituiau atunci o elită, toți aceia care se considerau îndreptățiți să-i judece pe ceilalți (Romani 2.1-16). Putea fi vorba atît de moraliști, cît și de grecii inițiați în filozofie. Apostolul li se adresează în acești termeni: „omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul”. Și ei sînt în imposibilitatea de a se dezvinovăți, căci sub hainele frumoase ale învățăturii morale și ale gîndirii filozofice se ascund moravuri dintre cele mai murdare. Totuși, este necesar un discurs bine construit pentru a-i convinge de păcat. Din expunerea apostolului, trei fapte arată imposibilitatea sustragerii din fața judecății lui Dumnezeu. Mai întîi, această judecată este potrivită cu adevărul. Acești oameni care îi condamnă pe ceilalți se ridică mai presus de semenii lor, dar nu-L pot înșela pe Dumnezeu, pentru că judecata Lui este în conformitate cu adevărul absolut. Dumnezeu nu Se oprește la aparențe, ci consideră adevărata stare morală a fiecăruia și cunoaște gîndurile ascunse ale oamenilor.

Apoi judecata Lui este dreaptă: o dreptate absolută și inflexibilă. Nu vor fi judecate numai greșelile manifestate practic, ci și gîndurile acestor oameni, împreună cu refuzul lor de a se supune voiei lui Dumnezeu.

În sfîrșit, această judecată este imparțială, căci „înainte de Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”. El va ține cont de responsabilitatea fiecăruia. Unii nu vor fi avut decît vocea conștiinței pentru a-i reține, în timp ce alții vor fi beneficiat de o cunoaștere mai largă asupra legii divine.

Toate aceste argumente sînt suficiente pentru a închide gura chiar și a oamenilor cu un înalt grad de civilizație și de a-i convinge că sînt „vinovați înaintea lui Dumnezeu”.

Vinovăția iudeilor

A treia și ultima categorie distinctă de persoane sînt iudeii (Romani 2.17-3.20). Ei posedau o cultură nu numai bogată, avînd greutatea unei lungi perioade istorice, dar mai ales o cultură de origine divină.

Dacă oamenii învățați își permiteau să critice popoarele idolatre, cu toate că și ei practicau aceleași păcate, iudeii, în religiozitatea lor, mergeau și mai departe; ei se lăudau că au Legea lui Dumnezeu și dădeau altora învățăminte cu un duh de superioritate, dar ei nu puneau în practică Legea, astfel că Numele lui Dumnezeu era necinstit din pricina lor.

Pentru a demonstra vinovăția iudeilor, apostolul tratează subiecte din scrierile lor. Citatele din Vechiul Testament care prezintă răutatea profundă a naturii umane le sînt aplicate lor, din moment ce „tot ce spune Legea, spune celor ce sînt sub Lege”, adică iudeilor.

Aceste acuzații decisive ale Legii nu aveau în vedere alte neamuri, civilizate sau nu, ci tocmai pe iudeii plini de ei înșiși, pentru ca și gura lor să fie închisă și astfel toată lumea să fie recunoscută „vinovată în fața lui Dumnezeu”.

Vinovăția omului în vremurile moderne

După ce am văzut cum privește apostolul pe toți oamenii de atunci, trebuie să recunoaștem că vinovăția omului în vremurile moderne este în legătură cu cele trei cazuri considerate.

Prin anumite aspecte, lăsînd la o parte orice morală, omul modern se regăsește pe teritoriul popoarelor idolatre. De altfel, caracterele morale ale acestor popoare seamănă mult cu cele descrise profetic pentru zilele din urmă (2 Timotei 3.1-5). Prin strălucita sa civilizație științifică, omul de astăzi ne face să ne gîndim la grecii care erau intelectualii vremii. Și în sfîrșit, omul modern se apropie de iudei prin cultura sa iudeo-creștină. El este mîndru de un trecut religios dintre cele mai bogate, dar a pierdut forța evlaviei și practic a renegat credința creștină în ansamblul ei.

Iertarea păcatelor

Vinovăția omului fiind demonstrată, iertarea devine o necesitate urgentă. Acest aspect este menționat printre primele îndemnuri date de Domnul după înviere. În Luca 24.45-48, Domnul spune apostolilor că pocăința și iertarea păcatelor trebuie să fie predicate în Numele Lui, tuturor neamurilor. De la întoarcerea sa la Dumnezeu, apostolul Pavel a auzit, într-o viziune cerească, același îndemn din gura Omului slăvit. Isus Hristos îl trimitea spre neamuri, „ca ei să primească iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 26.18). Cartea Faptelor arată cum

au fost executate aceste ordine primite.

În timpul primei predici publice, în ziua Cincizecimii, apostolul Petru anunță pocăința și iertarea păcatelor mulțimii adunate la Ierusalim (Faptele Apostolilor 2.38). În fața autorităților religioase, el dă mărturie în ce privește iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 5.31). Când începe să vestească neamurilor Evanghelia, în fața lui Corneliu și a prietenilor săi, el spune că „prin Numele Lui, oricine crede în El primește iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 10.43). Cît despre Pavel, de la prima lui călătorie misionară, el spune: „în El vi se vestește iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 13.38).

În fiecare dintre aceste șase istorisiri prezentate mai sus se găsește același cuvînt din limba greacă, care are sensul de iertare. Acest termen poate avea și un înțeles simplu, de eliberare. Este exact ceea ce îi trebuie unui păcătos, a cărui conștiință este încărcată și care se pocăiește. Trebuie ca păcatele lui să fie iertate de Acela față de care s-a făcut vinovat. Ce fericită eliberare, ce odihnă pentru conștiința care se știe iertată! Iată care este partea fiecărui copil al lui Dumnezeu! Apostolul Ioan spunea: „vă scriu copilașilor, pentru că păcatele vă sînt iertate prin Numele Lui (sau în Numele Lui)” (1 Ioan 2.12).

Iertare și îndreptățire

După cum am văzut în această epistolă către Romani, Duhul Sfînt pronunță verdictul: „vinovat înaintea lui Dumnezeu”. Ne-am fi putut aștepta să găsim imediat după aceea o dezvoltare explicativă a doctrinei iertării. Totuși, noțiunea de iertare nu se găsește decît o singură dată în toată Epistola și este citarea unui verset din Psalmul 32, „ferice de cel cu fărădelegea iertată”, care arată fericirea omului căruia Dumnezeu îi acordă îndreptățirea fără fapte. Aceasta confirmă că, în acest pasaj, îndreptățirea implică și conține iertarea.

Termenul „neprihănire” („dreptate”, „Justificare”), atît de frecvent folosit în Epistola către Romani, are deci o valoare deplină și răspunde vinovăției generale demonstrate la începutul Epistolei. Nu se poate iertare fără îndreptățire și nici invers. Totuși, în timp ce iertarea are mai mult un caracter negativ, ni se descarcă vina păcatelor noastre îndreptățirea este pozitivă: primim neprihănirea.

Fundamentul iertării

Un om neliniștit în privința păcatelor sale nu va putea găsi odihnă fără să vadă clar care este temelia iertării. Pot fi cîteva gânduri vagi cu privire la mila, la bunătatea lui Dumnezeu și la dorința Sa de a-i primi pe păcătoși, dar trebuie de asemenea să se știe că iertarea are o bază divină. Hristos a murit pentru a purta păcatele celor răscumparați; El a primit pedeapsa

completă, deplină. Astfel, Dumnezeu este acum drept când primește, ca iertați, pe aceia care vin la El prin Hristos. În ceea ce privește faptele lor, dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută.

Dumnezeu nu iartă în felul oamenilor. El nu trece cu indulgență peste păcate, ci, în dragostea Sa, a trimis pe Fiul Său pentru a fi „ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). Astfel Dumnezeu poate să fie drept și să socotească drept pe acela care crede în Isus (Romani 3.26, 1 Ioan 1.9).

Mulțumiri fie aduse Lui pentru veșnicie!

Întrebarea 1

Auzim spunându-se uneori că toți oamenii sînt iertați. Acest gînd este corect?

Nu, nu este un gînd conform Scripturii. Faptul că „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în seamă păcatele lor” (2 Corinteni 5.19), este cu siguranță minunat. Totuși ofertele de har făcute de Dumnezeu cînd Domnul Isus era pe pămînt au fost respinse. În această situație apare ca un fapt și mai minunat că Dumnezeu S-a slujit de moartea și de învierea lui Hristos pentru a adresa oamenilor vinovați un mesaj de iertare (Luca 24.46,47).

Astfel, respingerea lui Hristos n-a fost urmată de o declarație de război și de o judecată imediată asupra unei lumi răzvrătite. Ci Dumnezeu a socotit potrivit să ofere un armistițiu de lungă durată, în timpul căruia se acordă fiecăruia amnistie. Dacă cineva se smerește, se pocăiește și se întoarce prin credință spre Mîntuitorul, primește iertarea.

Iertarea este deci în favoarea tuturor oamenilor, dar nu este exactă afirmația că toți oamenii sînt iertați.

Întrebarea 2

Este adevărat că, atunci cînd un om crede și se pocăiește, primește iertarea odată și pentru totdeauna?

Este adevărat, binecuvîntat fie Dumnezeu! În expunerea privind jertfa lui Hristos din cartea Evrei 9.6-10.18, acest fapt este unul dintre cele mai importante. Acest pasaj de importanță majoră afirmă de șase ori că jertfa lui Hristos este unică și a fost adusă o singură dată. El afirmă, de asemenea, că cei care se apropie de Dumnezeu pe baza acestei jertfe sînt „făcuți desăvîrșiți pentru veșnicie” (Evrei 10.14). Această desăvîrșire este bazată pe unica și deplina curățire pe care au obținut-o cei răscumparați și în virtutea căreia ei se apropie de Dumnezeu fără să mai aibă „cunoștința păcatelor” (Evrei 10.1,2). Noi stăm înaintea lui Dumnezeu într-o stare de iertare veșnică.

Întrebarea 3

Dacă cel credincios este învățat că obține la întoarcerea la Dumnezeu iertarea păcatelor sale trecute, prezente și viitoare, nu riscă el să alunece spre nepăsare și păcat?

Vom avea ocazia ca în capitolele următoare să vedem că iertarea este legată de o schimbare de poziție înaintea lui Dumnezeu: devenim, prin credință, copii ai lui Dumnezeu și sîntem acceptați înaintea Lui ca fiind în Hristos. În baza acestei acceptări, păcatele noastre trecute, prezente și viitoare sînt iertate și din aceasta rezultă o bucurie adîncă: „ferice de omul căruia Domnul nu-i ține în seamă fărădelegea...” (Psalmul 32.2; Evrei 10.17,18).

Dacă însă greșelile comise după convertirea noastră nu modifică cu nimic poziția de copii ai lui Dumnezeu, ele întrerup comuniunea noastră cu Tatăl și ne răpesc bucuria. Duhul Sfînt din noi este întristat și natura divină pe care am primit-o în momentul întoarcerii la Dumnezeu se va găsi cumva refulată, pentru că ei îi este groază de rău.

Va trebui deci să mărturisim degrabă păcatele noastre, pentru a ne bucura din nou de iertarea lui Dumnezeu: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” (1 Ioan 1.9). Dar de data aceasta este vorba de iertarea în comuniune, care ne readuce în starea de părtășie cu Tatăl și nu de iertarea fundamentală primită la începutul vieții de credință.

CAPITOLUL 2 - ÎNDREPTĂȚIREA

În harul Său, Dumnezeu ne iartă și mai mult, ne îndreptățește.

A fi îndreptățit sau socotit neprihănit înseamnă să fii în afară de orice acuzare. Este contrariul condamnării, la fel cum a fi vinovat este opus iertării.

Îndreptățirea îl eliberează deci pe credincios de orice acuzare și de orice sentință pe care tribunalul divin ar trebui să o pronunțe împotriva lui. Dar aceasta nu este totul: îndreptățirea nu are numai caracterul negativ al eliberării de condamnare, ci îl îmbogățește pe credincios cu o neprihănire în același timp pozitivă și divină.

Am văzut că, la începutul Epistolei către Romani, este expusă sau stabilită vinovăția omului. Ca o concluzie, versetul 19 din capitolul 3 declară că orice om este vinovat înaintea lui Dumnezeu. Versetul următor constată că Legea nu a adus nici un ajutor. Dimpotrivă, în loc să-l îndreptățească pe om, ea îl convige de păcat și face să vină peste el o condamnare dreaptă. În fața acestor triste constatări, apostolul Pavel expune, începînd cu versetul 21, slăvită învățătură despre îndreptățire.

Dreptatea lui Dumnezeu

Apostolul începe prin a arăta că dreptatea lui Dumnezeu s-a manifestat. Declarându-l pe om vinovat, Dumnezeu a arătat deja dreptatea Sa, care nu poate face nici un compromis cu păcatul. Dar acum, această dreptate este arătată cu și mai multă putere, prin lucrarea lui Isus Hristos.

Hristos L-a slăvit deplin pe Dumnezeu pe pământ, în special prin aceea că Și-a dat viața de bunăvoie. El a fost o jertfă plăcută Dumnezeului Său, care a fost nu numai mulțumit prin pedepsirea păcatului, dar și slăvit. De aceea, Dumnezeu L-a înviat și L-a așezat la dreapta Sa. Hristos slăvit este o primă manifestare a dreptății divine (Ioan 10.17; 17.4,5; 16.10).

De altă parte, Hristos S-a dat pentru noi. El a suportat condamnarea păcatului (Romani 8.3) și a ispășit toate păcatele celor credincioși. În consecință, Dumnezeu este în mod desăvârșit drept, atunci când îndreptățește pe aceia care vin la El prin Isus Hristos (2 Corinteni 5.21).

Astfel, aceste două aspecte ale lucrării lui Hristos, ispășirea pentru deplina satisfacere a lui Dumnezeu și substituirea credinciosului aflat sub judecată, arată deplin dreptatea lui Dumnezeu.

Această dreptate se va vedea când va avea loc judecata și condamnarea veșnică a oamenilor care au refuzat harul. Ea va fi atunci manifestată public, dar într-o manieră mai puțin profundă decât în ceasul solemn când Dumnezeu L-a copleșit cu durere pe propriul Său Fiu, jertfa desăvârșită, făcut păcat pentru noi. Crucea lui Hristos va rămâne pentru toată veșnicia manifestarea cea mai grandioasă a dreptății lui Dumnezeu și a dragostei Lui nepătrunse (Romani 5.8).

Îndreptățirea prin sânge

Dreptatea lui Dumnezeu manifestată astfel se desfășoară sau se arată față de toți oamenii. Harul lui Dumnezeu este oferit tuturor. Este unul dintre aspectele sale minunate. El îi face pe toți oamenii egali, dat fiind că „toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Totuși, dacă această dreptate este în favoarea tuturor, ea nu este acordată decât celor care cred. Ea le este dată ca o haină care să-i acopere în prezența lui Dumnezeu. Este îndreptățirea pozitivă a celui credincios, care nu numai că este eliberat de orice acuzare, ci este în mod divin îmbrăcat în neprihănire.

Bineînțeles, iubirea lui Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor: noi sîntem îndreptății prin harul Său (Romani 3.24). Dar mijlocul pentru îndreptățirea noastră este sângele lui Hristos, adică moartea Sa. Noi sîntem îndreptății prin sângele Său (Romani 5.9; Romani 3.25).

Moartea lui Hristos a arătat dreptatea lui Dumnezeu atât în favoarea credincioșilor din Vechiul Testament, cât și în favoarea noastră înșine, înaintea venirii Domnului, Dumnezeu putea trece cu vederea păcatele pentru că privea dinainte la sacrificiul lui Hristos, ale cărui antetipuri erau toate rînduielile Legii. Astfel, sîngele lui Hristos este singurul mijloc de a îndreptăți un păcătos. Totuși, credincioșii din vremea de atunci nu puteau înțelege acest lucru și nu aveau o deplină siguranță a mîntuirii.

Asigurarea îndreptățirii

„Isus, Domnul nostru, ... a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” (Romani 4.25). Este bine să vedem cele două părți ale acestui verset, pentru a ne bucura de o siguranță deplină în ce privește îndreptățirea noastră. Pe cruce, Hristos a purtat păcatele noastre și pedeapsa cuvenită pentru ele, dar dovada eliberării noastre de aceste păcate este stabilită prin învierea Sa. Dacă acest al doilea adevăr nu este cunoscut, nu se poate gusta pacea deplin.

Pentru că Hristos este înviat, eu știu că păcatele mele sînt toate ispășite. Eu mă bucur de o deplină libertate în fața Judecătorului suprem care, slăvindu-L pe Domnul, a arătat că este mulțumit. Dumnezeu este cel care îndreptățește (Romani 8.33). El a pronunțat sentința noastră ca păcătoși, El ne declară acum în totalitate liberi, Îndreptățirea noastră este completă și este definitivă. Nimeni nu ne poate condamna.

Îndreptățire prin credință

Credința este aceea care ne unește cu Domnul Isus și ne face părtași la binecuvîntările aduse prin moartea Sa. Este deci necesară credința; numai credincioșii sînt îndreptățiți. În sensul acesta, noi sîntem „socotiți neprihăniți prin credință” (Romani 5.1).

Această credință înseamnă a primi cu simplitate mîntuirea pe care Dumnezeu ne-o oferă, a-L primi pe Isus Hristos (Ioan 1.12). Este „ascultarea credinței” (Romani 16.26; Ioan 3.36). Hristos este „urzitorul unei mîntuiri veșnice” rezervată numai „celor ce ascultă de El” (Evrei 5.9).

Îndreptățirea vieții sau neprihănirea care dă viață

Pînă acum am văzut îndreptățirea în raport cu păcatele noastre (faptele comise). Un alt aspect al acestui subiect privește neprihănirea care dă viața (Romani 5.18), în relație cu păcatul, adică cu rădăcina răului din noi.

Prin natură, toți oamenii sînt descendenți din Adam, capul unei seminții păcătoase. Prin

har, în virtutea lucrării de la cruce, noi cei credincioși aparținem unei seminții spirituale al cărei cap este Hristos. Uniți cu El, participăm la natura și la viața Sa. Noi sîntem, din punct de vedere juridic, eliberați de orice condamnare în raport cu prima noastră descendență și cu păcatul care este legat de ea.

Expunînd această doctrină a neprihănirii care dă viața, apostolul scrie: „Acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sînt în Hristos Isus” (Romani 8.1). Binecuvîntat să fie Dumnezeu pentru o astfel de eliberare!

Întrebare

Cum se împacă afirmația apostolului Pavel: „omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii” (Romani 3.28), cu cea a apostolului Iacov: „omul este îndreptățit prin fapte și nu numai prin credință” (Iacov2.24)?

Este vorba aici de două îndreptățiri diferite. Apostolul Pavel vorbește despre îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu, în timp ce apostolul Iacov tratează îndreptățirea noastră înaintea oamenilor. Prima este obținută prin credința în lucrarea lui Hristos, a doua prin faptele credinței, adică conduita noastră, care este consecința credinței noastre.

Să luăm un exemplu: un băiat mic se laudă în fața prietenilor săi: „eu știu să citesc”. Cum își va justifica el această afirmație? Luînd o carte și citind cu voce tare.

În același fel, nu este de ajuns să afirmăm că sîntem îndreptățiți, trebuie ca faptele noastre să dovedească fraților noștri și lumii că avem în adevăr viața lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 3 - RĂSCUMPĂRAREA

Evanghelia anunță iertarea și îndreptățirea, dar Îl descoperă, de asemenea, pe Dumnezeu ca Răscumpărător.

Dumnezeu dorește să-l elibereze pe om de toate formele de robie în care se zbate. Lista acestora este foarte tristă: pasiuni care-l stăpînesc, temeri diverse, în special teama morții, obligații religioase sau lumești și mai presus de toate, stăpînirea pe care o exercită puterea diavolului prin ideologiile și practicile superstițioase. Cît de necesară îi este omului eliberarea! În relație cu îndreptățirea, am găsit noțiunea de tribunal divin. De răscumpărare se leagă noțiunea de robie a omului. Forțe vrăjmașe îl stăpînesc și-l fac să piardă acele lucruri pentru care Dumnezeu l-a rînduit. A fi răscumpărat înseamnă a fi ridicat dintr-o stare tristă din care nu poți ieși singur. Răscumpărătorul este acela care ne eliberează și ne permite să ne bucurăm de binecuvîntările divine.

Răscumpărarea prin biruință sau prin plățirea unui preț de răscumpărare (cauțiune)

Vechiul Testament vorbește adesea despre răscumpărare, mai ales în cărțile Exod, Rut și Isaia. Ea este adesea reprezentată printr-o eliberare care poate fi câștigată fie printr-o biruință, fie printr-o plată. În adevăr, pentru a elibera un prizonier de război, trebuie să învingi mai întâi pe acela care îl ține închis, în timp ce pentru a elibera un rob, trebuie să plătești un preț de răscumpărare.

Poporul Israel a fost rob în Egipt, pe timpul mai multor generații, dar Domnul a spus: „vă voi răscumpăra cu braț întins și prin mari judecăți” (Exodul 6.6). Era vorba de răzbunarea insultelor pe care faraonul Egiptului le adresase poporului. Iar apoi, după ce toate plăgile s-au abătut asupra Egiptului și după ce armata lui faraon a fost în întregime nimicită, vedem cum Israel cântă Domnului: „Tu ai condus prin bunătatea Ta pe poporul acesta, pe care l-ai răscumpărat” (Exodul 15.13).

Răscumpărarea prin plățirea unei sume se poate vedea bine în cartea Rut. Elimelec a părăsit țara lui Israel pentru pământurile Moabului, unde au murit el și fiii săi. În aceste împrejurări, moștenirea lui Elimelec risca să treacă la alții și soția sa împreună cu nora sa Rut puteau ajunge într-o stare de mizerie materială. Un astfel de dezastru a fost evitat din pricină că Boaz, comportându-se ca rudă cu drept de răscumpărare, a luat-o pe Rut de soție și în același timp a răscumpărat și moștenirea.

Răscumpărarea viitoare în Israel

În cartea Isaia, răscumpărarea este prezentată ca un eveniment viitor. Israel este zdrobit de către neamuri, privit ca un „vierme”, dar Domnul i Se prezintă ca fiind „Răscumpărătorul, ... Sfântul lui Israel”, „Domnul oștirilor”, „Puternicul lui Iacov” (Isaia 41.14; 47.4 și 49.26). Pe parcursul mai multor capitole, Domnul vorbește de răscumpărare pînă în momentul plasat în viitor, cînd, ieșind biruitor dintre vrăjmașii Săi nimiciți, El spune: „ziua răzbunării era în inima Mea și anul răscumpăraților Mei a venit” (Isaia 63.4). Răscumpărarea finală pentru Israel înseamnă răzbunarea asupra tuturor vrăjmașilor lor. Dar ea nu va avea loc decît după o încercare severă pentru popor (Luca 21.28).

În același timp, în mijlocul acestor capitole din Isaia, care vorbesc de răscumpărarea viitoare, găsim o extraordinară profeție asupra unei răscumpărări de o natură și mai profundă. Domnul declarase: „ați fost vînduți fără preț și fără preț veți fi răscumpărați” (Isaia 52.3). Apare apoi prezentat Preafericitul Slujitor al Domnului, care suferă și moare pentru popor, dar a Cărui jertfă este o jertfă pentru păcat. „Răscumpărătorul va veni din Sion către cei... care se întorc din răzvrătirea lor” (Isaia 59.20), dar aceasta nu se va realiza decît după ce mai înainte îi

va fi răscumpărat fără bani, ca „rod al muncii sufletului Său”. În adevăr, răscumpărarea prin putere este bazată pe dragostea de la cruce. Acest lucru era ilustrat de jertfirea mielului pascal care a precedat izbăvirea din Egipt (Exodul 12; 1 Petru 1.18-20). Aceste diferite aspecte ale răscumpărării sînt dezvoltate în Noul Testament.

Temelia răscumpărării

Omul este rob al păcatului, „vîndut păcatului” (Romani 7.14; Ioan 8.34). Este punctul fundamental care face necesară răscumpărarea sa.

Dacă începutul Epistolei către Romani vorbește mai ales de condamnarea noastră înaintea lui Dumnezeu, el conține de asemenea gîndul robiei noastre față de păcat, cînd apostolul spune că iudeii, ca și grecii, sînt „sub păcat” (Romani 3.9). A fi sub păcat înseamnă a-i fi aservit, a fi sub puterea lui. Mai departe, răscumpărarea este menționată în legătură cu îndreptățirea: „îndreptățiți ... prin răscumpărarea care este în Isus Hristos” (Romani 3.24). În adevăr, o singură lucrare este la baza tuturor binecuvîntărilor noastre.

Hristos a purtat pedeapsa păcatelor noastre, mînia lui Dumnezeu s-a consumat în privința acestora, noi sîntem deci îndreptățiți. Pe de altă parte, Hristos Și-a dat viața ca răscumpărare pentru noi (Matei 20.28; 1 Timotei 2.6), El a plătit pentru păcatele noastre, iar noi sîntem deci răscumpărații Săi.

Pentru păcatele noastre, noi ar fi trebuit să plătim cu viața, dar Hristos Și-a dat-o pe a Lui în locul nostru. Fiind fără păcat, El nu trebuia să treacă prin moarte, dar putea să moară pentru alții care erau păcătoși, adică să-Și dea viața ca răscumpărare pentru ei. Aceasta este „răscumpărarea prin sîngele Lui” (Efeseni 1.7), temelia izbăvirilor celor credincioși. Ea privește în același timp izbăvirea de trista datorie a păcatelor noastre (Tit 2.14), ca și eliberarea de sub robia păcatului, în sensul de forță a răului care locuiește în noi (Romani 8.2,3).

Eliberarea de Lege și de lume

Lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos este deasemenea prezentă în Epistola către Galateni: “Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii” (Galateni 3.13). Exista un blestem împotriva aceluia care nu respecta sau nu practica Legea. Hristos ne-a răscumpărat din acest blestem, plătind El în locul nostru. El singur a împlinit Legea, dar S-a lăsat pironit pe cruce, „făcîndu-Se blestem pentru noi” (Galateni 3.13).

Totuși ne mai era necesar și altceva. Nu numai că eram sub blestem, dar mai mult, Legea ne ținea sub robie. Apostolul Pavel spune, din punctul de vedere al unui iudeu, „eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii” (Galateni 4.3). Pentru galatenii neiuidei, el folosește o

expresie asemănătoare: „acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou" (Galateni 4.9). Iudeii, ca și oamenii dintre neamuri, erau în egală măsură sub robia principiilor lumii. Unii încercau să respecte Legea lui Dumnezeu, alții o religie idolatră, dar toți erau sub același principiu legalist, principiu în întregime din lume, care constă în a obține prin sine însuși bunăvoința lui Dumnezeu. Hristos ne-a răscumpărat din această robie a Legii, dându-ne în mod gratuit ceea ce noi nu meritam: poziția de fiu al lui Dumnezeu (Galateni 4.5). Nu mai este nici un efort de făcut, totul este har. în această nouă poziție, Legea nu mai are putere asupra noastră, căci, împreună cu Hristos, noi sîntem „morți față de Lege" (Galateni 2.19).

Eliberarea de sub puterea Satanei

Satan este căpetenia acestei lumi. El folosește orice mijloace pentru a-l stăpîni pe om. El face uz de obligații religioase, ca și de obligații lumești, în spatele cărora se ascunde. A nu lua, a nu gusta, a nu atinge (Coloseni 2.21) sau dimpotrivă, a urma „mersul lumii acesteia" (Efeseni 2.2; Coloseni 2.8), toate aceste obligații au aceeași sursă în acela care este uzurpatorul nemilos. Pentru a domina mai bine, el se folosește și de sentimentul fricii care locuiește în inima omului în urma căderii sale, mai ales acea teamă a morții, care, în timpul întregii vieți, îl ține pe om în robie (Evrei 2.15).

Dar Hristos ne-a eliberat de toate aceste forme de robie, pentru că El este biruitorul tuturor forțelor vrăjmașe. Cînd a fost pe pămînt, a vindecat „pe toți cei ce erau apăsați de diavolul" (Faptele Apostolilor 10.38) și la cruce, El a triumfat în mod public asupra tuturor puterilor spirituale (Coloseni 2.15). Mai mult, El ne-a eliberat de teama morții, făcîndu-l neputincios „pe cel ce avea puterea morții, adică pe diavolul" (Epistola către Evrei 2.14).

Răscumpărarea trupului nostru

Răscumpărarea obținută de Hristos are rezultate veșnice (Evrei 9.12), care nu sînt vizibile decît prin credință. Satan, cu toate că a fost învins la cruce, domină încă lumea și creația se află tot în „robia stricăciunii" (Romani 8.21). Credinciosul însuși păstrează încă pe pămînt trupul lui de înjosire, supus bolilor și morții; el suspină, așteptînd izbăvirea finală.

Din fericire, Dumnezeu fie lăudat, lucrarea lui Hristos are rezultate complete: va fi o răscumpărare finală, o răscumpărare puternică, care se va împlini atunci cînd Domnul va reveni. Pentru noi, atunci va fi „înfierarea", adică „răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8.23). Duhul Sfînt ne-a pecetluit deja pentru această „zi a răscumpărării" (Efeseni 4.30) și ne permite să o anticipăm prin credință (Efeseni 1.14).

Orice făptură va profita de această răscumpărare în putere și se va bucura de „slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu" (Romani 8.21). Va fi apoi și o eliberare generală a întregului pământ, realizare slăvită a acelei imagini antetip care era „anul de bucurie" în Israel (Levitic 25).

Această răscumpărare în putere ne este prezentată ca o libertate obținută prin biruință, din moment ce se spune: „îi voi răscumpăra din moarte. O, moarte, unde sînt ciumele tale? O, locuință a morților, unde îți este nimicirea?" (Osea 13.14; 1 Corinteni 15.55). În această zi de fericire, trupurile tuturor sfinților vor fi eliberate de legăturile morții, care este ultimul vrăjmaș. Tot ceea ce Hristos a cumpărat prin moartea Sa va fi smuls de sub dominația uzurpatorului; va fi atunci „răscumpărarea lucrurilor cîștigate" (Efeseni 1.14).

Scopul răscumpărării

Oricît de prețioasă este răscumpărarea, ea nu este un scop în sine, ci mai degrabă un mijloc pentru ca Domnul să-Și poată împlini în noi dragostea Sa.

Dumnezeu voia ca fiii lui Israel să fie în mod deosebit poporul Său, un neam de preoți care să-L slujească pe pămîntul pe care li-l dăduse. Pentru aceasta, El a trebuit să-i răscumpere din Egipt, căci ei nu puteau să-L slujească atît timp cît erau încă robii lui faraon.

În ceea ce ne privește, scopul intenționat este și mai înalt. Dumnezeu dorește să-I fim fii, desăvîrșiți în dragoste, înaintea Lui. Răscumpărarea era necesară ca mijloc pentru a atinge acest scop (Efeseni 1.5-7; Galateni 4.5). Ea mai era necesară și ca să fim învredniciți de a avea parte de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1.12). Tatăl caută adoratori și noi sîntem „o preoție sfîntă", rînduită să aducă Jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos" (1 Petru 2.5). Dar înainte de aceasta a trebuit să fim „răscumpărați din felul deșert de viețuire ... cu sîngele scump al lui Hristos" (1 Petru 1.18,19).

Dumnezeu are gînduri bogate în favoarea noastră, dar realizarea lor nu este posibilă decît pe baza răscumpărării. Trebuie mai întîi să fim răscumpărați de orice putere vrăjmașă, pentru ca Dumnezeu să fie liber să-Și împlinească gîndurile Sale înțelepte, spre binele nostru și spre slava Sa.

Întrebarea 1

Din moment ce există un aspect viitor al răscumpărării, este corect să afirmăm că sîntem răscumpărați? N-ar trebui mai degrabă să spunem că sîntem pe cale să fim răscumpărați?

Scriptura afirmă că „noi avem răscumpărarea prin sîngele Lui" (Efeseni 1.7; Coloseni 1.14). În consecință, noi putem spune cu deplină siguranță că sîntem răscumpărați. Să notăm

în același timp că este vorba de „răscumpărarea prin sângele Său”, iar sub acest aspect, ea aparține trecutului. Doar răscumpărarea trupului nostru este un aspect viitor.

Oricum, să fim siguri că Dumnezeu nu-Și va lăsa niciodată lucrarea neterminată. Dumnezeu n-a răscumpărat pe copiii lui Israel prin mielul pascal, pentru a-i uita mai apoi și a-i abandona în puterea egiptenilor. Fiecare, chiar și cel mai mic copil, trebuia să plece; nici o persoană și nici un obiect nu trebuia să rămână în urmă. În același fel, Dumnezeu își va duce la capăt lucrarea în favoarea noastră. Toți aceia care sînt răscumpărați prin sângele scump al lui Hristos vor avea în curînd trupurile transformate, pentru a fi asemenea trupului Domnului. încă nu s-au împlinit toate aceste lucruri, dar putem deja să ne bucurăm că sîntem răscumpărați.

Întrebarea 2

Cum trebuie să înțelegem expresia întîlnită în Efeseni 1.14: „răscumpărarea posesiunii cîștigate” sau „a bunurilor cîștigate”?

Trebuie mai întîi să facem diferența între cîștigare și răscumpărare. Putem spune că răscumpărarea cuprinde cîștigarea, în timp ce foarte adesea, din nefericire, cîștigarea nu implică răscumpărarea.

Trupurile noastre sînt „cumpărate cu un preț” (1 Corinteni 6.20). Dar și falșii învățători sînt cumpărați de către stăpînul pe care îl reneagă (2 Petru 2.1). Hristos, de altfel, a cumpărat lumea pentru comoara pe care o reprezentau credincioșii (Matei 13.44). Prin moartea Sa, Domnul a obținut un drept de posesiune asupra tuturor lucrurilor, dar nu toți oamenii sînt răscumpărați.

Acum, expresia „răscumpărarea posesiunii cîștigate” are un sens mai restrîns. Este vorba de răscumpărarea „în putere” a ceea ce Domnul a cîștigat, adică a ceea ce se găsește în beneficiul răscumpărării prin sângele Său. Ceea ce Domnul a cîștigat prin moartea Sa rămîne să fie eliberat cu putere de sub orice dominație a vreunei forțe vrăjmașe.

Aceasta se poate ilustra prin acel cîmp cumpărat de Ieremia (Ieremia 32). Cînd acel pămînt a fost cumpărat, el era într-o stare dezolantă și se afla în mîna caldeenilor. Trebuia deci să fie eliberat, restaurat, adică să facă obiectul unei răscumpărări, înainte de a fi din nou cultivat de cei pe care Domnul trebuia să-i reabiliteze.

Întrebarea 3

Cartea Rut arată că în Israel, numai anumite rude aveau drept de răscumpărare. Are aceasta vreo semnificație pentru noi?

În Israel, cumpărarea unui cîmp era o tranzacție pe care oricine o putea face. Nu era însă

același lucru în cazul răscumpărării unui câmp, care risca să treacă la o familie străină; trebuia să fii rudă pentru a avea un drept de răscumpărare și se acorda prioritate rudei celei mai apropiate.

Într-un fel asemănător, nici un înger nu poate să răscumpere măcar un singur om, iar Domnul Isus, iată, nu a devenit un înger, ci un Om, fiind astfel „ruda” noastră răscumpărătoare. Pentru a împlini răscumpărarea, Dumnezeu a luat un om, „sămînța lui Avraam” (Evrei 2.14-16). Cît este deci de importantă desăvîrșita umanitate a Domnului nostru! El a fost părtaș „sîngelui și cărnii”, pentru a ne răscumpăra de sub puterea diavolului.

CAPITOLUL 4 - ÎMPĂCAREA

A făcut un copil o prostie sau o greșală? Atunci el este vinovat și are nevoie de iertare. Departe de căminul său, a ajuns într-o prietenie rea? Atunci el trebuie să fie eliberat, răscumpărat. Sub aceste triste influențe s-a dezgustat de casa părintească? Atunci el trebuie împăcat.

În același fel, dacă iertarea și îndreptățirea ne sînt necesare din pricina vinovăției noastre, iar răscumpărarea din pricina robiei noastre sub păcat, împăcarea ne este indispensabilă datorită faptului că noi devenisem vrăjmași ai lui Dumnezeu. Păcatul ne-a îndepărtat de El, iar noi ne aflăm într-o completă indiferență în ceea ce Îl privește sau chiar în opoziție fățișă. Împăcarea răspunde acestei triste stări, aducîndu-ne în prezența lui Dumnezeu spre a gusta o pace deplină și a ne bucura de dragostea Sa. Este una dintre binecuvîntările cele mai valoroase din Evanghelie. Ea nu este prezentată decît în Noul Testament, în principal în patru texte ale scrierilor apostolului Pavel (Romani 5; 2 Corinteni 5; Coloseni 1 și Efeseni 2).

Depărtarea de Dumnezeu

Pentru a înțelege împăcarea este necesar mai întîi să vedem clar toată drama depărtării de Dumnezeu. În Coloseni 1.21 aceasta este prezentată în antiteză cu faptul că eram „străini și vrăjmași prin gîndurile noastre”. Termenul grec tradus aici prin „străin” putea fi, de asemenea, redat prin „depărtați” de Dumnezeu. În Epistola către Efeseni găsim descrisă trista stare a omului firesc, care este profund despărțit de Dumnezeu: el este „străin de viața lui Dumnezeu” (Efeseni 4.18; Efeseni 2.2,3). Acestei stări i se raportează aici mai multe noțiuni, ca de exemplu orgoliul, întunericul, ignoranța, orbirea, voluptatea, necurăția. Toate aceste lucruri sînt diametral opuse vieții dorite de Dumnezeu, pentru că depărtîndu-ne de Dumnezeu, păcatul ne-a despărțit de toate virtuțile care vin din Dumnezeu. Aflați în această stare, dorințele

noastre nu se îndreaptă spre Dumnezeu, iar noi nu dorim lumina și viața aduse de prezența Sa.

Această îndepărtare s-a produs din momentul căderii. Comportamentul lui Adam și al Evei arată lucrul acesta în mod lămurit. De îndată ce glasul Domnului s-a făcut auzit în grădină, ei s-au ascuns, neputând să suporte prezența Sa. Ei au ridicat o barieră de netrecut între Dumnezeu și ei, pe care Dumnezeu a confirmat-o prin heruvimii și sabia care trebuiau să păzească drumul spre pomul vieții.

Această barieră era, de altfel, în ambele sensuri: omului îi era teamă de Dumnezeu, iar Dumnezeu sfânt nu-l mai putea suporta pe om în prezența Sa. Astfel, păcatul a distrus plăcerea pe care Dumnezeu putea s-o găsească în cea mai frumoasă dintre creaturile Sale. Apoi lucrurile s-au agravat și mai mult, pentru că omul a continuat să-și arate tendința spre păcat, care l-a aruncat într-o stare de-a dreptul insuportabilă. Atunci „Domnului I-a părut rău că l-a făcut pe om pe pământ și S-a întristat în inima Lui” (Geneza 6.6). Înainte de căderea în păcat, omul, asociat cu restul creației, a fost declarat „foarte bun”; acum, Dumnezeu nu mai putea să-l privească decît cu o adîncă tristețe.

Epistola către Romani ne expune trista istorie a îndepărtării oamenilor de Dumnezeu. Mai întîi „n-au păstrat pe Dumnezeu în cunoștința lor”, apoi, pierzîndu-L din cunoștință, n-a mai fost „nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” și, în final, ei au devenit „vrăjmași” pe față ai lui Dumnezeu (Romani 1.28; 3.11; 5.10). Ce tristă stare! Omul nu vrea să aibă absolut nici o relație cu Dumnezeu, profunda sa natură este vrăjmășie împotriva Lui (Romani 8.7) și el este gata să se revolte deschis împotriva Lui și împotriva Domnului Isus (Psalmul 2).

Nevoia de împăcare

Ruptura era totală între Dumnezeu și omul păcătos. Cum să restabilești relația? Evanghelia răspunde: „prin împăcare”. Dar cine trebuie să fie împăcat? În mod sigur omul, pentru că voința sa este opusă lui Dumnezeu. Scriptura nu vorbește despre împăcarea lui Dumnezeu, pentru că El este dragoste și nu Se schimbă. Nimic nu poate opri planul Său de dragoste, nici chiar păcatul omului. Cînd noi Îl uram pe Dumnezeu, El ne iubea. Dar relația era întreruptă. Dumnezeu Și-a ascuns fața, pentru că păcatul era un obstacol în manifestarea pozitivă a dragostei Sale.

Împăcarea trebuie deci să se manifeste pe două planuri. Mai întîi trebuia o lucrare divină pentru a lua păcatul și a-l permite lui Dumnezeu, care este sfînt, să-l primească pe om în dreptate. Aceasta este baza împăcării. Apoi este necesar ca cel pierdut să se lase de păcat și să primească o nouă fire, înclinată spre Dumnezeu și capabilă să răspundă dragostei Lui.

Baza împăcării

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său printre oameni cu un Duh de împăcare: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele lor” (2 Corinteni 5.19). Domnul nu aducea judecata, ci iertarea. El nu a reproșat vinovăția, chiar când aceasta era manifestă. El i-a spus femeii adultere, „nu te osîndesc” (Ioan 8.11), iar pe cruce S-a rugat pentru călăii Săi: „Tată, iartă-i” (Luca 23.34). Dumnezeu a făcut tot ce era posibil ca omul să revină la El, dar aceasta n-a făcut decît să scoată în evidență vrăjmășia profundă a rasei umane. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său Preaiubit pentru a propune pacea, dar El a fost respins și crucificat.

Atunci dragostea lui Dumnezeu a triumfat, făcînd din „moartea Fiului Său” (Romani 5.10) baza împăcării. „Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Păcatul fiind judecat, nici un lucru urît nu mai rămîne înaintea lui Dumnezeu. El nu mai simte nici o stare de tristețe când Se gîndește la noi, ci dimpotrivă, ne primește fericit, în Hristos. În Epistola către Coloseni este precizat faptul că am fost „împăcați în trupul Său de carne, prin moartea Sa” (Coloseni 1.21,22; Romani 7.4; Efeseni 2.15; Evrei 10.10,20). Schimbarea noastră de condiție în raport cu Dumnezeu a fost făcută în trupul Domnului. Prin umanitatea Sa, El S-a putut identifica pe cruce cu poziția noastră, aceea a lui Adam cel căzut. Astfel, El a purtat despărțirea și vrăjmășia noastră față de Dumnezeu, suportînd judecata și apoi Și-a luat iarăși viața, prin înviere. Acum, tot identificați cu El, noi ne găsim în noua Sa poziție, aceea de Om înviat. Dacă vechea noastră poziție era dezgustătoare înaintea lui Dumnezeu, nimic nu-I este mai plăcut acum decît noua noastră poziție, aceea a lui Hristos înviat dintre cei morți.

Așa este împăcarea din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Este o lucrare desăvîrșită, absolută. Este lucrarea care introduce noua creație (2 Corinteni 5.17). Ca roade ale împăcării, stăm înaintea lui Dumnezeu într-o condiție de perfectă accepțiune: „ne-a făcut fără prihană în Preaiubitul Lui” (Efeseni 1.6); acceptarea Domnului Isus este și măsura acceptării noastre. Această măsură se poate înțelege din titlul semnificativ de „Preaiubit”.

Împăcarea celui credincios

Dumnezeu a făcut tot ce era necesar pentru ca împăcarea noastră să se împlinească pe baza sfințeniei. Acum trebuie ca o lucrare să aibă loc în fiecare dintre noi, din moment ce eram „străini și vrăjmași în toate gîndurile noastre față de Dumnezeu”. Este necesară deci o schimbare fundamentală în felul nostru de a privi lucrurile. Inima noastră trebuie să se întoarcă

spre Dumnezeu. De aceea, Evanghelia a fost încredințată apostolilor ca un „Cuvînt al împăcării”. Ei își împlineau slujba în calitate de „ambasadori ai lui Hristos”, rugînd cu stăruință pe oameni, „împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.19,20).

Să notăm bine că sensul de aici nu este al unei împăcări ca o inițiativă a omului. Aceasta este absolut imposibilă. Lucrarea împăcării este împlinită și este suficient să crezi în Evanghelia spre a fi beneficiarul ei. Abia atunci împăcarea devine eficace în privința noastră și se poate spune: „am primit acum împăcarea” (Romani 5.11). Noi sîntem într-o nouă poziție și gîndurile noastre față de Dumnezeu sînt în întregime schimbate. Vrăjmășia care înainte ne umplea inimile este dată la o parte și ne bucurăm în Dumnezeu. El este motivul nostru de bucurie și de slavă (Romani 5.11).

Pentru a ne aduce fericiți în prezența Sa, Dumnezeu n-a îmbunătățit starea noastră firească, ci ne-a dat o altă natură, asemănătoare cu a Lui în curăție și în dragoste. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El însuși prin Hristos” (2 Corinteni 5.17,18). Este începutul unei zile noi; Dumnezeu poate acum să-Și plece privirile cu plăcere asupra noastră, iar noi putem să ne ridicăm privirile cu dragoste spre El.

Nu numai că ne găsim într-o stare de neprihănire înaintea lui Dumnezeu și liberi pentru a-I sluji, răscumpărați, dar mai mult, inimile noastre sînt făcute în stare să-L iubească. Fiind împăcați, noi intrăm deplin în bogățiile bunăvoinței Sale. Este introducerea în binecuvîntarea cea mai înaltă. Este împlinirea gîndurilor Sale de dragoste, care n-au fost niciodată schimbate, nici chiar din pricina păcatului.

Împăcarea tuturor lucrurilor

La începutul Epistolei către Coloseni se desfășoară, în cîteva cuvinte, frumusețea desăvârșită a Persoanei Domnului și măreția lucrării Sale: „căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împăce totul cu Sine prin El” (Coloseni 1.19,20). Împăcarea despre care se vorbește aici are un înțeles foarte larg; ea include în mod cert pe aceea a credincioșilor, dar este mult mai amplă și rezultatele ei sînt încă viitoare.

Împăcarea tuturor lucrurilor privește „lucrurile care sînt pe pămînt” și cele „care sînt în ceruri”. Cele „de sub pămînt” (sau „din infern”) (Filipeni 2.10), care-și vor pleca genunchiul în fața Numelui Domnului Isus Hristos, nu sînt menționate aici. Vine momentul cînd tot ce este rău va fi aruncat în locul de judecată veșnică, unde va rămîne sub mînia lui Dumnezeu, fără vreo posibilă împăcare. Dimpotrivă, toate lucrurile din cer și de pe pămînt vor fi curățite și împăcate. Toate lucrurile au fost create pentru Hristos (Coloseni 1.16); ele își vor găsi atunci

locul potrivit în raport cu El. Ele vor fi în ordinea dorită de Dumnezeu, ele vor fi plăcerea Lui și-și vor găsi plăcerea în El.

Această împăcare este necesară oriunde păcatul a introdus și a produs vreo murdărie sau vreo dezordine. Vedem aceste lucruri pe pământ, unde totul este dezorganizat din punct de vedere moral și, vorbind în mod general, omul este poluat; dar acest lucru este de asemenea adevărat în anumite sfere cerești, din pricina căderii unor ființe angelice. Sîngele crucii lui Hristos, care aduce deja împăcarea credincioșilor, este baza pe care se va împlini împăcarea tuturor lucrurilor. Ce mare slavă pentru Hristos, ce slăvite rezultate ale suferințelor prin care a trecut!

Întrebare

Apostolul Pavel explică cum lăsarea de o parte a iudeilor înseamnă „împăcarea lumii” (Romani 11.15). Ce semnifică această expresie?

Apostolul expune căile lui Dumnezeu față de Israel, arătînd cum poporul acesta a fost pus deoparte în timpul perioadei harului, pentru ca Evanghelia să poată ajunge la neamuri. Înainte de această perioadă, sub Lege, Dumnezeu limita raporturile și bunăvoința Sa numai la Israel. Neamurile rămîneau în întunericul pe care l-au ales de la început (Romani 1.21). Ele se aflau într-o stare de depărtare de Dumnezeu, neavînd relații stabilite cu El.

În urma venirii lui Hristos și a respingerii Sale de către Israel, s-a produs o mare schimbare; Israel a fost coborît din poziția lui de popor privilegiat, iar Evanghelia harului a fost vestită tuturor neamurilor: lepădarea lui Israel a fost împăcarea lumii. Pînă atunci Dumnezeu Se ocupa de Israel și lăsa neamurile în orbirea lor. Acum totul este invers: Dumnezeu Se întoarce spre neamuri, o relație fiind posibilă din nou pe o bază nouă.

Apostolul Pavel spune: „mîntuirea lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor; și ele o vor asculta” (Fapte 28.28). Această împăcare a lumii este dispensațională, ceea ce înseamnă că ea privește relațiile dintre om și Dumnezeu ca specifice unei epoci date. Cînd Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu ca dar, El avea în vedere întreaga lume. Iată de ce în momentul de față mîntuirea este pentru toate popoarele, fără deosebire.

CAPITOLUL 5 - MÎNTUIREA

„Ce să fac ca să fiu mîntuit?” (Faptele Apostolilor 16.30) este o întrebare fundamentală pentru omul care înțelege dintr-o dată că este pierdut. „A fi salvat” rezumă adesea toată nevoia unui suflet și, Dumnezeu fie binecuvîntat, tot ceea ce Evanghelia îi oferă. Mîntuirea are un

sens foarte larg; ea implică în același timp iertarea, îndreptățirea, răscumpărarea și împăcarea. De aceea Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește de „o mîntuire așa de mare” (Evrei 2.3). Această expresie reunește diferitele aspecte ale puternicei intervenții a lui Dumnezeu în favoarea omului. Din acest motiv ea a fost aleasă ca titlu al acestei cărți.

Domnul a început să vestească această mîntuire minunată, apoi ucenicii au confirmat mesajul, Dumnezeu însuși dînd mărturie împreună cu ei, prin diferitele minuni ale Duhului Sfînt (Epistola către Evrei 2.3,4). Evanghelia a ajuns apoi pînă la noi, la neamuri și apostolul Pavel a numit-o „Evanghelia mîntuirii voastre” (Efeseni 1.13) sau „Cuvîntul acestei mîntuirii” (Faptele Apostolilor 13.26).

Mîntuirea sau izbăvirea oferită celor care pier

„Doamne, scapă-ne! Pierim” (Matei 8.25). Acest strigăt de deznădejde al ucenicilor în mijlocul furtunii arată bine că mîntuirea este un răspuns la starea de pierzare, lucru care este confirmat și de multe alte texte. În 1 Corinteni 1.18, contrastul apare clar între „cei ce sînt pe calea pierzării” și „noi, care sîntem pe calea mîntuirii”. Mai departe, apostolul Pavel îi împarte pe oameni în „cei care sînt mîntuiți” și „cei care pier” sau „merg spre pierzare” (2 Corinteni 2.15). Mesajul Evangheliei afirmă că „Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut” (Luca 19.10).

Fiind vinovați, avem nevoie de iertare, fiind condamnați, ne trebuie îndreptățirea. Fiind robi, trebuie să fim răscumparați, fiind vrăjmași, trebuie să fim împăcați și în sfîrșit, dacă sîntem pierduți, avem nevoie de mîntuire.

Totuși, a fi pierdut înseamnă în același timp a fi vinovat, condamnat, rob și vrăjmaș. Mîntuirea răspunde la toate aceste stări, într-o manieră generală. Cînd Cuvîntul vorbește de mîntuire, nu se referă la un aspect particular, ci la o noțiune cu semantică foarte bogată. Astfel vom vedea că mîntuirea lui Dumnezeu este eliberarea de orice pericol care ar putea să ne amenințe în prezent sau în viitor.

Dacă Dumnezeu ne mîntuiește astfel, El o face numai prin dragoste și prin har (Efeseni 2.5), spre a ne introduce în cele mai mari binecuvîntări. Totuși, cea mai mare parte dintre textele care vorbesc despre mîntuire prezintă aceasta în raport cu lucrurile de care am fost eliberați. Cînd este vorba de a cunoaște lucrurile spre care sîntem conduși, Scriptura folosește termenul de „chemare”. Dumnezeu ne-a salvat dintr-o stare detestabilă și ne-a chemat spre o stare fericită (2 Timotei 1.9). Deci mîntuirea trebuie mai degrabă pusă în legătură cu pericolele care ne amenință, decît cu binecuvîntările la care ea ne permite accesul.

Mântuirea în Vechiul Testament

Mântuirea este menționată foarte frecvent în istoria poporului Israel. Este vorba aproape întotdeauna de o mântuire sau de o izbăvire de vrăjmași, așa cum spune Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, „Domnul Dumnezeu lui Israel a cercetat și a mântuit pe poporul Său și a ridicat... o mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc" (Luca 1.68-71).

În Vechiul Testament, descoperirea sau revelația divină era încă parțială. Relațiile cu Dumnezeu priveau în primul rând lucrurile materiale. Păcatul era văzut mai ales prin consecințele lui pe pământ, din punctul de vedere al dreptei cîrmuirii a lui Dumnezeu. Când Israel păcătuia, Domnul îl dădea în mâna vrăjmașilor săi, iar când Israel se pocăia, El îl salva, dîndu-i biruința (Neemia 9.27).

În același fel, bolile, foametea și animalele sălbatice erau trimise ca o disciplină pentru Israel. Și în aceste cazuri, Domnul era Mîntuitorul sau Izbăvitorul lor, imediat ce condiția lor morală permitea aceasta.

În același timp însă, în profeții, noțiunea de mântuire se ridică deasupra cadrului legal al lui Israel. Isaia II anunță pe Mesia, Căruia Domnul îi spune: „Te voi face, de asemenea, Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea Mea pînă la marginile pămîntului" (Isaia 49.6). Acesta este deja mesajul Evangheliei. Mîntuirea are, într-adevăr, o mare sferă de cuprindere, dar cu toate acestea, ea vine din unica Persoană a lui Isus Hristos. El însuși este această mîntuire a Domnului despre care vorbește Isaia, „Urzitorul unei mîntuiri veșnice" (Evrei 5.9), „Mîntuitorul lumii" (Ioan 4.42), „Mîntuirea lui Dumnezeu" (Luca 2.30 și Faptele Apostolilor 28.28); în aceste versete termenul „mîntuire" semnifică mai degrabă „ceea ce salvează" sau „ceea ce izbăvește".

Mântuirea inițială

Dat fiind faptul că păcatul se găsește la rădăcina tuturor pericolelor care ne amenință, Noul Testament începe în mod voit prin prezentarea mîntuirii în relație cu păcatele. De la primul capitol din Matei se vorbește despre Domnul Isus ca Cel care va „mîntui pe poporul Său de păcatele sale" (Matei 1.21). Aceasta situează problema la un nivel cu mult mai înalt decît acela al izbăvirilor temporare. Este necesar să considerăm consecințele veșnice ale păcatului, să știm care este judecata lui Dumnezeu pronunțată asupra oricărui om păcătos și pedeapsa adusă de mînia cerului. Noi sîntem salvați de această mînie.

Mântuirea în sensul cel mai adînc este o eliberare de sub mînia lui Dumnezeu, oricare ar fi forma pe care aceasta o ia. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede; căci mînia lui Dumnezeu s-a descoperit din cer împotriva oricărei

nelegiuiri și necinstiri a lui Dumnezeu" (Romani 1.16-18). Puțin mai departe citim că sîntem „mîntuiți prin El de mînia lui Dumnezeu" (Romani 5.9) și că „Dumnezeu nu ne-a rînduit la mînie, ci ca să căpătăm mîntuirea prin Domnul nostru Isus Hristos" (ITesaloniceni 5.9).

Păcatul, de asemenea, ne-a aruncat în tot felul de stări de mizerie, de robii, de vrăjmășii, dar Domnul ne-a mîntuit de toate acestea, pentru că „și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urîți și urîndu-ne unii pe alții. Dar ... El ne-a mîntuit" (Tit 3.3-5).

Fie că vom considera vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu, ca Judecător sau starea deplorabilă în care ne-a condus păcatul, mîntuirea pe care am acceptat-o prin credință este un lucru trecut și împlinit. Cu recunoștință putem spune că sîntem mîntuiți (2 Timotei 1.9). Și cu toate că este deja un mare privilegiu, mîntuirea are un sens și mai mare.

Mîntuirea de fiecare zi

Ne aflăm într-o lume plină de ispite. În interior carnea își cere drepturile, în afară Diavolul ne întinde tot felul de curse. Cîte pericole îl înconjoară pe cel credincios! Avem nevoie de izbăvirea de zi cu zi, practic de o mîntuire continuă. Și, în mod fericit, Scriptura vorbește clar despre această mîntuire prezentă. Domnul Isus este viu în cer și ca Mare Preot, „El poate să mîntuiască deplin pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, fiind pururea viu pentru a mijloci pentru ei" (Evrei 7.25).

Mîntuirea prezentă, pe care am putea-o numi mîntuirea alergării creștine, privește în mod exclusiv pe cei credincioși. Cu toate că ea se bazează pe moartea lui Hristos, noi nu o obținem decît ca o urmare a slujbei Lui preoțești exercitate în ceruri, unde El este viu și activ în favoarea noastră. Noi sîntem „mîntuiți prin viața Sa" (Romani 5.10) și vom fi astfel pînă la sfîrșitul alergării noastre, pentru că slujba Lui nu încetează, El este Preot „în veac".

Ca să ne putem bucura de această mîntuire practică, avem în Cuvîntul lui Dumnezeu anumite instrucțiuni necesare. Apostolul Pavel îi spune lui Timotei: „Sfintele Scripturi ... pot să-ți dea înțelepciune, spre mîntuire, prin credința care este în Hristos Isus". Apoi adaugă el că Scriptura este „de folos pentru a învăța, pentru a convinge, pentru a îndrepta, pentru a da pricepere în neprihănire" (2 Timotei 3.15,16; 1 Timotei 4.16).

Aceasta arată partea importantă pe care Cuvîntul lui Dumnezeu o are în privința mîntuirii noastre prezente. El ne face înțelepți, cumpătați, ne ajută să evităm piedicile și mai ales ne îndreaptă privirile spre Domnul.

Cînd Pavel scria aceste cuvinte, el se referea la Vechiul Testament, pe care Timotei îl cunoștea din copilărie și care abundă, în adevăr, în îndemnuri a căror urmare aduce izbăvire.

Evident, acest lucru este în aceeași măsură adevărat și pentru Noul Testament, pe care unii dintre noi am avut privilegiul să-l cunoaștem de la cea mai fragedă vîrstă.

Pentru mîntuirea noastră prezentă, un ultim aspect este adăugat la mijlocirea Domnului și la acțiunea Cuvîntului lui Dumnezeu. Este prezența Duhului Sfînt în noi. Domnul L-a trimis ca să fie cu noi pînă la sfîrșitul alergării (Ioan 14.17). El ne ajută să înțelegem Cuvîntul lui Dumnezeu și ne face să ne bucurăm de Domnul în slava Sa.

Mîntuirea viitoare

Ne rămîne de abordat un alt grup de texte, cele care vorbesc despre mîntuire ca despre un lucru pe care-l așteptăm (Evrei 9.28; Romani 13.11). În adevăr, noi trebuie să fim mîntuiți de mînia lui Dumnezeu, în sensul ei pămîntesc, adică de judecățile apocaliptice. Noi trebuie, de asemenea, să fim mîntuiți de moartea fizică în trup. Toate acestea țin de nădejdea creștină. Ea este ca un coif care ne permite să ținem capul sus în fața vrăjmașului (1 Tesaloniceni 5.8).

Nădejdea cu privire la mîntuirea viitoare își va avea împlinirea la a doua venire a Domnului Isus. Pentru lume, El va veni ca Judecător, dar cît despre noi, noi îl „așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos. El va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale" (Filipeni 3.20,21). în curînd El „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă" (Evrei 9.28).

Această mîntuire viitoare este ultimul act al eliberării împlinite de Domnul în favoarea noastră. Este, într-un fel, încununarea milei Sale. El îi va învia pe aceia care au murit „în El" și îi va răpi pe credincioșii care vor fi în viață, aceasta înainte de marea furtună a dreptei mîinii a lui Dumnezeu, care se va dezlănțui pe pămînt. Atunci vom fi toți împreună cu Domnul, feriți pentru totdeauna de pericol. Mîntuirea noastră va fi în mod deplin încheiată.

Întrebarea 1

Apostolul Pavel îi îndemna pe filipeni să lucreze la „mîntuirea lor cu frică și cutremur" (Filipeni 2.12). Cum putem înțelege acest text?

Filipenii erau amenințați în două moduri: vrăjmași din afară (sfîrșitul capitolului 1) și disensiuni înăuntru (începutul capitolului 2). Era relativ ușor să faci față primelor amenințări, față de celelalte, care erau atît de periculoase încît era necesară amintirea exemplului incomparabil al lui ! Iristos. Mai mult, apostolul nu putea să-i mai ajute, pentru că se afla în închisoare la Roma.

În aceste împrejurări, filipenii trebuiau să dea dovadă de veghere spirituală, pentru a se menține într-o stare bună, cu toate pericolele care-i amenințau. Ei trebuiau să lucreze nu pentru mîntuirea sufletului lor, care este obținută odată pentru totdeauna, ci pentru mîntuirea în

alergarea lor creștină.

Această mântuire zilnică trebuie privită în două moduri. Pe de o parte Dumnezeu lucrează în noi, „după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2.13) și pe de altă parte, de la noi se cere sîrguință, pentru ca harul lui Dumnezeu să aibă un rezultat deplin în noi.

Întrebarea 2

În ziua Cincizecimii, apostolul Petru îndemna mulțimile, spunînd: „mîntuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos” (Faptele Apostolilor 2.40). Despre ce aspect al mîntuirii este vorba?

După răstignirea Domnului Isus și mai apoi după respingerea harului în timpul martiriului lui Ștefan, națiunea iudaică a fost așezată sub o judecată de cîrmuire. Ea trebuia să fie obiectul pedepselor solemne, din care una a fost împlinită odată cu dărîmarea Ierusalimului în anul 70.

Primind Evanghelia, credincioșii evrei trebuiau să se separe de acest popor răzvrătit, ca să nu fie judecați împreună cu el, trebuiau „să se mîntuiască din acest neam ticălos”. Pentru aceasta, ei trebuiau să primească botezul ca semn al despărțirii sau al separării, ceea ce urma să le aducă multe suferințe, dar și să-i salveze de greua soartă rezervată poporului.

Cu toate că botezul nu era decît o rînduială exterioară, el îl așeza pe credinciosul iudeu pe un teren de mîntuire (1 Petru 3.21) prin faptul că rupea legăturile cu masa necredincioasă a neamului. Cînd se scufundă un vas mare, poți să dai la apă bărcile de salvare prin intermediul parîmelor și să te așezi în aceste bărci, dar aceasta nu este suficient. Dacă parîmele nu sînt apoi tăiate, nu poate fi vorba de izbăvire. Botezul taie parîmele și prin aceasta izbăvește.

Întrebarea 3

„Cine va răbda pînă la sfîrșit... va fi mîntuit” (Matei 24.13). In lumina acestui cuvînt mai poate cineva să fie sigur de mîntuirea lui înainte de încheierea vieții pe pămînt?

În acest text nu este vorba de sfîrșitul vieții unui om pe pămînt, ci de sfîrșitul vremurilor, înainte de revenirea Domnului Isus. Domnul adresa aceste cuvinte ucenicilor care reprezentau în momentul acela rămășița viitoare a lui Israel, care va fi pe pămînt în timpul perioadei sfîrșitului. În consecință, mîntuirea de care se vorbește este o mîntuire terestră, care va fi acordată acelor care vor traversa cu răbdare marile prigoniri din acea vreme.

Cu toate că textul acesta poate să aibă anumite aplicații morale pentru noi, el nu ne privește în mod direct și nu trebuie folosit pentru a învăța că nu poți fi sigur de mîntuire înainte de moarte, pentru că aceasta este o învățătură falsă.

Întrebarea 4

„Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10.9). De ce „mărturisirea cu gura” este legată de mântuire în acest text?

După cum am explicat deja, cuvântul „mântuire” are o semnificație foarte largă. El privește mântuirea sufletului, dar cuprinde de asemenea și alte izbăviri acordate de Domnul, în special izbăvirea față de lume.

Cînd credem din inimile noastre că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus din morți pentru noi, obținem îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu, mântuirea sufletului nostru. Dar acest aspect al mîntuirii nu poate fi văzut de oameni. Este vorba de un act juridic în cer și nu de un fapt vizibil pe pămînt. Totuși acesta duce la izbăvirea noastră aici jos față de lume, de carne și de diavol. Primul pas spre manifestarea exterioară a mîntuirii îl reprezintă mărturisirea Domnului Isus ca Domn. Este necesară deci o mărturisire cu gura, pentru că o convertire tainică fără mărturie exterioară nu este suficientă pentru acest aspect al mîntuirii.

Versetul următor precizează: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire”. Distincția făcută între credința din inimă, pentru a fi socotit neprihănit și mărturisirea cu gura, pentru a fi mîntuit, ne ajută să înțelegem că a fi mîntuit este o binecuvîntare mai largă decît aceea de a fi îndreptățit sau socotit neprihănit. Pentru a fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este suficientă credința, în timp ce pentru a beneficia de toate aspectele mîntuirii, trebuie adăugată, pe lîngă credința, cel puțin mărturisirea Domnului Isus ca Domn.

CAPITOLUL 6 - SFINȚIREA

Sfințenia este un atribut esențial al lui Dumnezeu și îi caracterizează, de asemenea, pe credincioși, din moment ce noi sîntem arătați ca fiind „sfințiți în Hristos Isus” (1 Corinteni 1.2). Din aceste motive, sfințirea ocupă un loc important în toată Biblia. Și cu cît diferitele ei aspecte sînt în general mai puțin cunoscute, cu atît mai mult acest subiect merită să ne rețină și nouă atenția.

O punere deoparte pentru Dumnezeu

În Vechiul ca și în Noul Testament, sfințirea înseamnă în primul rînd: separare, punere deoparte pentru Dumnezeu (1 Cronici 23.13 și Ieremia 1.5). Aceasta înseamnă o detașare de viața cotidiană în așa fel încît credinciosul aparține lui Dumnezeu pentru slujba Sa și dorește

să-L mulțumească pe Dumnezeu. în contrast cu termenul „sfințire” apare termenul de „întinare”. Sub Lege, fiecare preot era sfințit pentru Domnul și el nu trebuia să se murdărească, adică să se întineze (Levitic 21.4). în timpul împărăției de o mie de ani, preoții vor trebui să învețe poporul „să deosebească ce este sfânt de ce este întinat și să facă deosebirea între ceea ce este curat și ceea ce este necurat” (Ezechiel 44.23). Termenul ebraic, tradus prin „profan”, poate fi tradus de asemenea prin „comun”. Un lucru folosit în mod obișnuidevine murdar așa cum putem constata în aspectele cele mai banale ale vieții.

Prima menționare a sfințirii în Biblie este făcută în legătură cu creația și privește un raport impersonal. Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea și S-a odihnit în ea (Geneza 2.3). A doua mențiune este în legătură cu răscumpărarea, când Dumnezeu scoate pe Israel din Egipt. Este vorba atunci de sfințirea persoanelor. Domnul spune: „Sfînțește-Mi pe orice întâi născut” (Exod 13.2). Cei care fuseseră răscumpești prin sânge erau puși deoparte pentru Dumnezeu și formau o categorie specială. Din acest motiv, lor li se potrivea un mod de viață deosebit; această categorie a întâilor născuți a fost mai târziu substituită cu leviții (Numeri 3.45; 8.5-19).

Cartea Exodului conține un antetip cu bogată valoare de învățătură. în capitolul 12, copiii lui Israel sînt feriți de judecată prin intermediul sîngelui: este vorba de îndreptățire. În capitolul 15, ei sînt scoși de sub puterea lui faraon și din Egipt: este mîntuirea, iar ansamblul acestor două eliberări reprezintă răscumpărarea. Dar între aceste două capitole găsim sfințirea, și anume în capitolul 13. Poporul îndreptățit este pus deoparte pentru Dumnezeu. Nimeni nu va mai putea să revendice vreun drept asupra lui. Domnul Și-a obținut acest popor pentru El însuși și apoi îl va binecuvînta din plin.

Astfel, pentru a binecuvînta o persoană, Dumnezeu începe prin a o pune deoparte pentru El însuși, în așa fel încît aceasta să nu mai fie asociată răului.

Cele două sfințiri

În Vechiul Testament, sfințirea privește atît lucrurile cît și persoanele, dar în Noul Testament se referă doar la persoane. Sfințirea persoanelor are două semnificații deosebite, care trebuie lămurite pentru a evita falsele interpretări, de altfel curente în această privință.

Sfințirea se raportează în primul rînd la actul în care Dumnezeu își pune deoparte, pentru El însuși și odată pentru totdeauna, pe un credincios, atunci cînd acesta se întoarce la El. Este un fapt cu o valoare absolută. Fiecare credincios este astfel separat pentru Dumnezeu. Aceasta este sfințirea ca poziție.

Trei exemple de sfințire ca poziție pot fi date pentru a explica sensul:

a) altarul, baia de aramă și uneltele erau sfințite sub Lege. Evident, în aceste lucruri n-avea loc nici o schimbare de natură. Totuși ele erau puse într-o poziție de separare, în

întregime consacrate slujbei lui Dumnezeu;

b) Domnul Isus însuși a fost sfințit și trimis aici, pe pământ (Ioan 10.36). Sfințenia Sa personală era în mod divin desăvârșită, nu mai era nimic de adăugat la ea. Dar Domnul era pus deoparte pentru Tatăl Său în vederea misiunii în această lume;

c) în expresia „sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn” (1 Petru 3.15), unicul sens posibil pentru termenul „sfințire” este acela de punere deoparte în ce privește poziția. În inimile noastre, trebuie să-L punem pe Domnul într-o poziție unică. Acolo El trebuie să fie înălțat, fără nici un alt rival la această poziție. Expresia „sfințească-Se Numele Tău” (Matei 6.10) se explică în același fel.

În al doilea sens, sfințirea privește procesul prin care cel credincios este făcut, într-un mod practic, din ce în ce mai curat și mai despărțit de rău. În comportamentul Său, el se pune deoparte pentru Dumnezeu: aceasta este sfințirea practică. Natura nouă a credinciosului este spirituală, dar ea este trăită în detalii de viață.

Viața noastră începe prin sfințirea ca poziție, conferită printr-o lucrare divină. Apoi avem a umbla după o sfințire practică, consecință a acestei poziții. Prima este pentru noi doar o problemă de credință, în timp ce a doua este legată de comportamentul nostru zilnic. Pentru sfințire, ca și pentru multe dintre binecuvântările creștine, credința trebuie să preceadă experiența. Totul se deformează și își pierde valoarea, în privința sfințirii, dacă nu păstrăm cu tărie acest principiu.

Sfințirea ca poziție

Cît de pîngărit a fost omul prin păcat! Duhul său, inima sa, întreaga sa ființă, au fost invadate de rău. Dar în mod fericit, harul îl recîștigă. Pentru aceasta, el pune deoparte pentru Dumnezeu, sfințește, dă credincioșilor titlul de „sfinți”.

Cazul corintenilor este un exemplu mișcător. Printre credincioșii menționați în Noul Testament, corinteni par cel mai puțin marcați de o sfințire în caracterul practic. Comportamentul lor provoacă multe critici, atît pe plan moral, cît și pe plan doctrinar. Totuși apostolul se va adresa lor ca unor „sfinți”, pentru că ei erau „sfințiți în Isus Hristos” (1 Corinteni 1.2). Mai departe, după enumerarea urîciunilor celor dintre neamuri, a celor fără Dumnezeu, el afirmă: „și unii dintre voi erați în felul acesta; dar ... ați fost sfințiți” (1 Corinteni 6.11).

Astfel este stabilit acest fapt, anume că sîntem sfințiți prin Dumnezeu, independent de nivelul nostru de sfințenie practică. Dacă ar fi fost altfel, ne-am fi situat pe un principiu legal, care nu aduce pace și care nu face decît să arate neputința omului, prin el însuși, de a trăi o

viață separată de rău. Din contră, nimic nu este mai stimulant pentru creșterea în sfințenia practică, decât să te știi pus deoparte pentru Dumnezeu, sfințit în ce privește poziția.

Această sfințire ca poziție este obținută în două moduri: „ați fost sfințiți... în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru" (1 Corinteni 6.11). Când am crezut, am fost puși deoparte pentru Dumnezeu, în Numele Domnului. În Hristos, sfințirea noastră este de asemenea deplină, ca și îndreptățirea noastră. Amîndouă se bazează pe lucrarea Sa de la cruce. „Prin această voință „a lui Dumnezeu", ... noi am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Hristos făcută odată pentru totdeauna" (Evrei 10.10). Isus, „pentru ca să sfințească poporul prin sîngele Său, a suferit dincolo de poartă" (Evrei 13.12). În acest prim sens, Hristos însuși a lucrat pentru sfințirea noastră.

Pe de altă parte, noi sîntem sfințiți prin Duhul Sfînt. Apostolul Pavel scrie: „Dumnezeu v-a ales de la început pentru mîntuire, în sfințirea Duhului și-n credința adevărului" (2 Tesaloniceni 2.13). Apostolul Petru scrie de asemenea: „aleși ...în sfințirea Duhului" (1 Petru 1.2). Această sfințire de poziție se referă la nașterea din nou: „ce este născut din Duh este duh" (Ioan 3.6). Duhul Sfînt este mijlocul pentru sfințirea noastră. Când Evanghelia este primită prin credință, Duhul vine să locuiască în cel credincios, pecetluindu-l pentru ziua răscumpărării (Efeseni 1.13,14). Prin această pecete credinciosul este recunoscut ca aparținînd lui Dumnezeu. El face parte din „cei ce sînt sfințiți prin credință" în Hristos (Faptele Apostolilor 26.18).

Sfințirea practică

Cînd am înțeles poziția noastră de „sfințiți în Hristos Isus" (1 Corinteni 1.2), rămîne să facem față răspunderilor noastre în ce privește sfințirea practică. Această răspundere decurge din această punere deoparte pentru Dumnezeu. În Epistola către Evrei, credincioșii sînt numiți „frați sfinți"; aceasta este poziția lor, dar ei sînt de asemenea îndemnați să urmărească sfințirea (Evrei 3.1; 12.14). În același fel, apostolul Petru spune: „fiți sfinți" și adresează aceste cuvinte acelora despre care afirmă: „voi sînteți ... un neam sfînt", în prima sa Epistolă (1.15; 2.9). Fiind sfinți înaintea lui Dumnezeu, noi trebuie să fim sfinți și aici pe pămînt. Cît de atenți trebuie să fim în privința acestei sfințenii practice! Pentru a progresa, nu putem folosi decît mijloacele date de Dumnezeu în mod special pentru aceasta.

Mai întîi, sfințenia practică este un rezultat al eliberării noastre din sclavia păcatului. Legea Duhului de viață în Hristos Isus ne-a izbăvit de Legea păcatului și a morții (Romani 8.2).

Cu cît vom fi mai mult sub acest principiu al Duhului de viață, cu atît vom fi mai eliberați de tendința spre păcat. Umblarea prin Duhul este o condiție importantă a sfințirii practice.

Ce face Duhul Sfânt pentru sfințirea noastră? El ridică gândurile noastre spre Hristos în cer. Astfel, „privind cu fața descoperită slava Domnului, sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Curînd vom fi ca El în slavă și deci, încă din prezent, noi ne sfințim pentru a-I fi tot mai asemănători din punct de vedere moral (1 Ioan 3.2,3). Domnul însuși, de altfel, S-a pus deoparte în această poziție cerească, pentru ca noi să putem fi sfințiți în umblarea noastră (Ioan 17.19; Evrei 7.26). Din cer, El mijlocește pentru noi și ni Se descoperă, ne atrage inimile spre El.

Cuvîntul lui Dumnezeu are de asemenea o putere sfințitoare. Domnul Se ruga: „sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul” (Ioan 17.17). Duhul lui Dumnezeu, care de asemenea este adevărul (1 Ioan 5.6) și Cuvîntul lui Dumnezeu sînt într-o intimă legătură. Această legătură se manifestă în privința nașterii din nou a fiecărui credincios și de asemenea pentru a-l face să progreseze în sfințirea practică. Cuvîntul îl învață pe cel credincios în privința gândurilor lui Dumnezeu în lucrurile de fiecare zi, iar Duhul Sfânt îi dă puterea să le împlinească.

Putem, de asemenea, să creștem în sfințirea practică, prin dragoste: „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste, ... ca să vi se întărească inimile și să fiți fără prihană în sfințenie” (1 Tesaloniceni 3.12,13). Pe măsura creșterii dragostei, inimile noastre sînt întărite în sfințenie. Sfințenia practică nu este ceva impus, legal, ci o viață de dragoste activă, ca aceea a Domnului Isus în desăvârșirea Lui.

În sfîrșit, sfințenia practică este legată în mod evident de separarea de tot ce este necurat și de temerea de Dumnezeu (2 Corinteni 7.1). Această separare se referă atît la lucruri care sînt incompatibile cu prezența Domnului, cît și la aceia care practică astfel de lucruri sau propagă învățături false (2 Timotei 2.21).

Dumnezeu dorește sfințirea noastră practică: „voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră” (1 Tesaloniceni 4.3).

El nu consideră aceasta ca ceva facultativ sau trecător, ci lucrează în noi pentru a înainta în sfințenie neîncetat. Apostolul exprimă dorința ca „însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin” (1 Tesaloniceni 5.23). Domnul Se ruga pentru ca ai Săi să fie sfințiți (Ioan 17.17) și El însuși își sfințește Adunarea. El o curățește prin Cuvînt ca să o înfățișeze în curînd înaintea Lui, „slăvită, fără pată, fără zbîrcitură, fără nimic de felul acesta” (Efeseni 5.27).

Întrebarea 1

Credincioșii sînt deseori numiți sfinți în Noul Testament. Sensul termenului sfînt din vorbirea curentă este același cu cel din Scriptură?

Nu, este vorba de două sensuri diferite. Ar fi chiar util să folosim doi termeni diferiți dacă ar exista.

În gândirea oamenilor, un „sfânt” este o persoană evlavioasă, care ar fi atins cumva o pretinsă perfecțiune morală. După moartea sa, el poate fi venerat și pot fi făcute diverse reprezentări, picturi sau statui, spre cinstirea lui. Acesta nu este un lucru specific creștinismului, ci se regăsește și la alte religii. Bineînțeles, credinciosul, învățat de gândul lui Dumnezeu, trebuie să rămână departe de astfel de lucruri.

În Cuvînt, fiecare credincios este un „sfânt”, pentru că el este pus deoparte pentru Dumnezeu prin sîngele lui Hristos și prin Duhul Sfînt care locuiește în el.

Gîndirea oamenilor este foarte stăruitoare, pentru că noi avem pornirea de a crede că sfințenia nu ne privește în mod personal, ci se adresează numai unui mic număr de credincioși deosebiți. Ei singuri ar fi urmărit sfințenia și aceasta ne-ar servi cumva de scuză pentru a ne mulțumi cu o viață creștină la un nivel inferior. Să respingem cu fermitate această tendință și să respectăm cu grijă gîndirea Scripturii.

Întrebarea 2

Unele persoane se pretind sfințite în întregime în practică, izbăvite de păcat în mod deplin. Cuvîntul lui Dumnezeu confirmă aceste afirmații?

Atîta timp cît vom fi în trupurile noastre ieșite din Adam, păcatul va fi în noi. A afirma că poți fi complet izbăvit de păcat pe pămînt este o greșeală. Apostolul Ioan zice: „Dacă spunem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri” (1 Ioan 1.8).

N-avem nici o scuză pentru a ceda păcatului, din moment ce avem o putere suficientă la dispoziția noastră. În același timp însă, Scriptura spune: „noi greșim în multe feluri” (Iacov3.2). Facem cu toții această tristă experiență și nu ne este greu să o mărturisim. Dacă nu vedem lucrurile în acest fel, sensul pe care-l dăm păcatului este deformat într-un mod trist.

Cînd apostolul Pavel dorește ca „Dumnezeul păcii să vă sfințească în întregime” (1 Tesaloniceni 5.23), nu se referă la o sfințire practică totală, ci la om, cu cele trei aspecte: duh, suflet și trup. Nimic nu este parțial în lucrarea lui Dumnezeu. Influența Sa sfințitoare atinge toate părțile ființei noastre și se desfășoară pînă la venirea Domnului. Doar atunci sfințirea omului în întregime va fi completă, desăvîrșită.

Oricum, viața creștină normală este o viață de sfințire practică progresivă. Acela care trăiește cu grijă o astfel de viață va vorbi despre ea cît mai puțin posibil. Viața și cuvintele sale se rezumă la un singur Nume: Domnul Isus Hristos.

CAPITOLUL 7 - NAȘTEREA DIN NOU

„Trebuie să fiți născuți din nou” (Ioan 3.7). Domnul însuși a prezentat această indispensabilă naștere din nou, chiar de la începutul învățării Sale. Ea nu este o lucrare exterioară credinciosului, ca îndreptățirea, ci o operație interioară, obligatorie la începutul vieții creștine. Vom vedea apoi și alte operații interioare, ca învierea sau darul Duhului Sfânt.

Domnul folosește mai multe expresii pentru a ilustra nașterea din nou; El vorbește de „naștere din nou”, de „naștere din apă și din Duh”, de „naștere din Duh”. Apostolii Petru și Ioan, care au primit învățătura direct de la Domnul în această privință, dau alte referiri în Epistolele lor. Petru vorbește de „regenerare prin Cuvântul lui Dumnezeu”, Ioan de „naștere din Dumnezeu”. Înainte de a studia aceste diferite expresii, să vedem de ce este această naștere din nou absolut necesară și, de asemenea, aluziile care se fac în privința aceasta în Vechiul Testament.

Nevoia nașterii din nou

Nicodim făcea parte dintre aceia care erau convingeți că Isus era un învățător venit de la Dumnezeu. În timp ce unii se mulțumeau să creadă în mod superficial, el face un pas în plus și își arată seriozitatea, căutând să cunoască personal învățătura Domnului (Ioan 2.23-25 și 3.1-2). Nicodim era o căpetenie a iudeilor, un „învățător al lui Israel”. Totuși, cu toate calitățile sale, cu toate titlurile și apartenența la neamul cel mai favorizat, el trebuie să audă spunându-i-se: „dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”.

Expresia tradusă prin „născut din nou” poate fi de asemenea tradusă prin „născut de sus” (același termen ca în Ioan 3.31). Răspunsul lui Nicodim arată în același timp că el a înțeles numai primul sens. El avea nevoie de o naștere care să fie în întregime nouă de la obârșia ei (expresia este aceeași în Luca 1.3), mai puțin decât aceasta n-ar fi putut fi de ajuns.

Nicodim, cu toate avantajele poziției și descendenței sale, nu putea prin el însuși să-L satisfacă pe Dumnezeu. Când Domnul afirmă că numai nașterea din nou este suficientă, El condamnă în felul acesta starea naturală a omului. Natura lui Adam a fost stricată prin păcatul său și toată omenirea, generație după generație, a primit această natură decăzută. Orbirea spirituală este una dintre formele acestei pervertiri. Noi sîntem incapabili să vedem realitățile spirituale și mai ales împărăția lui Dumnezeu. Când Isus era prezent pe pămînt, această împărăție era prezentă în persoana împăratului, dar oamenii n-au putut să-L recunoască. În adevăr, ei nu puteau să-L vadă fără nașterea din nou. Nicodim n-a văzut în Isus decât un învățător, pentru că el avea nevoie de nașterea din nou ca să-L poată vedea în adevărata Sa

poziție. În același fel, Isus este, pentru oamenii vremurilor noastre, un întemeietor de religie, dar ei nu îl văd pe Dumnezeu în El.

Dacă nașterea din nou este absolut necesară pentru „a vedea împărăția lui Dumnezeu”, ea este și mai necesară pentru „a intra” acolo. Omul firesc sau natural nu poate face absolut nimic pentru aceasta. Este o problemă de natură, deci o problemă de naștere. „Ce este născut din carne este carne”. Educația, civilizația sau chiar „creștinizarea” nu schimbă nimic în această problemă: carnea rămâne aceeași și nu poate fi schimbată în duh. Doar ceea ce este născut din nou, născut din Duh, este duh.

Imagini din Vechiul Testament referitoare la nașterea din nou

Cînd Nicodim dovedește că ignoră totul în privința nașterii din nou, Domnul Isus este surprins. În adevăr, această învățătură își are rădăcinile în cuvintele profeților. În special Ezechiel arată ce va face Domnul cînd va aduna pe poporul Israel din locurile în care este împrăștiat. El va turna peste ei ape curate și vor fi curați. Toate murdăriile lor și dragostea lor de idoli vor dispărea. Domnul le va da o inimă nouă și un duh nou.

Această curățire prin apă va fi completă, încît întreaga natură va fi schimbată. O completă înnoire morală va avea loc. Nu o modificare a naturii vechi existente, ci dăruirea unei naturi înnoite în întregime: o inimă nouă și un duh nou. Ei vor fi schimbați în aspirațiile lor, vor dori în mod instinctiv ceea ce este din Dumnezeu. Domnul va pune Duhul Său în ei, ei vor umbla în ascultare și vor locui țara. Ei vor vedea împărăția lui Dumnezeu și vor intra în ea.

Această profeție a lui Ezechiel, privind apele curate pe care Domnul le va răspîndi asupra poporului Său, ne duce cu gîndul la cartea Numeri, unde de două ori este vorba de curățirea prin intermediul apei. Cînd un israelit se întina, el trebuia să fie curățit cu „apa de curățire”; leviții erau curății cu „apa de curățire” (Numeri 19.1113 și 8.7). Această apă de curățire era pregătită pornind de la cenușa unei „vacii roșii”, adusă jertfă pentru păcat, peste care se vărsa apă vie (adică apă curgătoare). Cenușa vorbește despre moartea lui Hristos, iar apa vie despre Duhul Sfînt.

Naștere din apă și din Duh

După ce i-a arătat lui Nicodim absoluta necesitate a nașterii din nou, Domnul precizează prin ce mijloace se realizează ea: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.5).

Au fost multe discuții asupra semnificației termenului „apă”. Noi credem că ea trebuie găsită în imaginile Vechiului Testament care au fost amintite: „apa curată”, din Ezechiel și

„apa de curățire" sau „apa de separare", din cartea Numeri. Ele ne vorbesc despre moartea lui Hristos nu în ce privește valoarea ei pentru Dumnezeu, ci în ce privește acțiunea ei asupra omului. Cuvântul lui Dumnezeu aduce sufletul la moartea lui Hristos și la puterea ei despărțitoare și curățitoare.

Cuvintele Domnului confirmă în alte capitole această interpretare care vede în apă simbolul Cuvântului lui Dumnezeu. El spune: „voi sînteți deja curați, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus" (Ioan 15.3). Atunci cînd spală picioarele ucenicilor, El arată că ei trebuiau să fie odată spălați în întregime, pentru a fi „curați de tot" (Ioan 13.10-11), făcînd aici probabil o aluzie la nașterea din nou. O confirmare suplimentară se găsește în Efeseni 5.26, unde apa și Cuvântul apar ca fiind identice.

Pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu, trebuie deci să fii născut din Cuvântul lui Dumnezeu și din Duh. Cuvântul aduce puterea curățitoare a morții lui Hristos, iar Duhul o aplică sufletului. Cuvântul este mijlocul utilizat, iar Duhul Sfînt este Cel care-l utilizează.

Domnul nu vorbește decît o dată lui Nicodim despre acțiunea apei. El insistă mai mult asupra „nașterii din Duh", pentru a arăta că este vorba de o chestiune de natură sau de ființă. Oricine este născut din nou este, în adevăr, născut din Duh. El primește o natură spirituală, divină și poartă caracterele acesteia.

Nașterea din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu

Apostolul Petru insistă asupra acțiunii Cuvântului: „ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele, ... ați fost născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac" (1 Petru 1.22-23). Din moment ce se vorbește de ascultare, în această lucrare de curățire este implicată responsabilitatea noastră. Dar aceasta nu este legată de responsabilitățile noastre, ci se efectuează prin lucrarea în noi a Cuvântului lui Dumnezeu, această sămînță care nu poate putrezi și care ne dă o natură divină.

„Sîngele scump al lui Hristos" ne-a răscumpărat. Este o acțiune înaintea lui Dumnezeu, exterioară nouă. Dimpotrivă, Cuvântul a lucrat în noi și ne-a curățit. El ne-a dat natura divină, caracterizată prin viață, veșnicie și neputrezire.

Nașterea din nou este necesară din pricina naturii noastre stricate. Aici n-ar fi fost suficientă o lucrare împlinită în favoarea noastră, cum este cazul îndreptățirii și al împăcării, ci trebuia o curățire morală, o schimbare în raport cu starea noastră și dăruirea unei firi noi, izvorînd dintr-o sursă incoruptibilă și divină. Ca fii ai lui Adam, noi sîntem născuți dintr-o sămînță care putrezește și, de fapt, stricată. Acum, copiii ai lui Dumnezeu, noi sîntem născuți din nou, fiind regenerați printr-o „sămînță care nu poate putrezi", Cuvântul cel viu al lui

Dumnezeu care rămîne în veac.

În Epistola către Tit găsim expresia „spălarea nașterii din nou” (Tit 3.5). Termenul tradus prin „regenerare” se găsește de două ori în Noul Testament (Matei 19.28 și Tit 3.5). El evocă o nouă ordine a lucrurilor, ca aceea din mileniu. „Spălarea” corespunde nașterii din nou și amintește de „apele curate” din textul din Ezechiel. Este, de altfel, asociată acțiunii Duhului, din moment ce se adaugă expresia: „și înnoirea Duhului Sfînt”.

Nu este necesar să așteptăm „regenerarea”, adică mileniul, pentru a profita de spălarea necesară pentru a intra acolo. În Epistola către Tit vedem deja că această spălare a acționat individual asupra cretanilor care s-au întors la Domnul. Ei erau curățiți și puteau fi „sănătoși în credință”. Și noi beneficiem de această spălare, noi care sîntem regenerați prin Cuvîntul lui Dumnezeu.

Născuți din Dumnezeu

În prima sa Epistolă, apostolul Ioan revine întotdeauna la principiile fundamentale. El afirmă că „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămînță Lui rămîne în el și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3.9). Nu se menționează nici mijlocul folosit, Cuvîntul lui Dumnezeu, nici Cel care lucrează, Duhul Sfînt, care face lucrarea în suflet. Toată atenția este îndreptată spre Dumnezeu însuși, ca sursă a tuturor lucrurilor. Fiind născuți din Dumnezeu, sîntem părtași naturii Sale fără păcat, care rămîne în noi. Cel care este născut din nou este prezentat ca neputînd să păcătuiască, pentru că este născut din Dumnezeu.

Apostolul Ioan îl privește pe credincios într-un mod abstract, scoțînd în evidență caracterul esențial al noii lui naturi. El poate vorbi astfel, din moment ce vom fi în mod real fără păcat, cînd Dumnezeu își va termina lucrarea în noi. Ultima urmă a naturii noastre căzute va dispărea cînd trupurile noastre vor fi slăvite. Apostolul Ioan îl consideră, de asemenea, pe credincios dintr-un punct de vedere practic și insistă asupra faptului că noi avem păcatul în noi și că noi păcătuim în mod efectiv (1 Ioan 1.8-2.2). Această prezentare mai practică este evident foarte necesară, dar punctul de vedere abstract nu este nici el mai puțin necesar. El ne ajută să înțelegem principiile divine și în special faptul că noua natură din noi nu poate nicidecum păcătui.

Această natură nu este numai fără păcat, dar ea comportă și caracterele cele mai nobile. Ea este dreaptă, iubitoare, ascultătoare, ea se manifestă prin credință și cîștigă biruință asupra lumii (vezi 1 Ioan 2.29; 3.10-11; 5.1 și 5.4).

Nașterea din nou și credința

Care este răspunderea omului în privința nașterii din nou, din moment ce aceasta este o operație în întregime divină? Această întrebare dificilă a fost adesea dezbătută. Trebuie să cuprindem în gândurile noastre atât suveranitatea lui Dumnezeu cât și responsabilitatea omului. Pentru aceasta nu vom fi folosiți dacă utilizăm logica, ci mai degrabă dacă ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu. În multe rânduri, Cuvântul spune în același timp că Dumnezeu este Suveran și că omul este responsabil. Noi trebuie să acceptăm în mod simplu aceste două afirmații, fără a fi tulburați de faptul că nu putem face o sinteză perfectă a lor. În mod similar, nu vom putea explica cum de este Domnul Isus în același timp în mod perfect și Dumnezeu și Om, fără ca aceasta să ne aducă tulburare sau îngrijorare.

Dacă vom considera aspectul divin al lucrurilor, nașterea din nou este efectul lucrării suverane a lui Dumnezeu în noi. Noi eram într-o stare de moarte spirituală; deci nu era nici o speranță pentru noi, dacă Dumnezeu nu Și-ar fi împlinit lucrarea. În desfășurarea istorică a lucrării de mântuire, Dumnezeu însuși a început să lucreze, iar nu omul.

În suveranitatea, înțelepciunea și preștiința Sa, El a luat inițiativa pentru fiecare dintre noi. Duhul Lui a început să lucreze în inimile noastre, asemănător cu modul în care a făcut-o la creație, când „plutea pe deasupra apelor”. Această primă acțiune divină în om nu este încă nașterea din nou, care este ceva mai mare și complet. Duhul Sfânt trebuie să continue să curățească, dar această lucrare a Duhului nu poate fi înțeleasă de inteligența omenească. Este ca vântul pe care nu-l putem prinde în mâini (Ioan 3.8).

Răspunderea omului are de asemenea partea sa în nașterea din nou, care nu se limitează la o simplă lucrare a Duhului Sfânt în el. Ea este rezultatul predicării și primirii Evangheliei. „Voi ați fost născuți din nou ... prin Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac ... Acesta este Cuvântul care v-a fost vestit” (1 Petru 1.23-25). Evanghelia este prezentată unor oameni responsabili pentru alegerea lor, pe care îi invită să creadă și să se pocăiască.

După ce i-a arătat lui Nicodim ce îi trebuie ca să fie născut din nou, Domnul îl așează pe terenul responsabilității lui. Îi vorbește de necesitatea primirii mărturiei Sale, adică de necesitatea credinței. „Cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” Va primi omul descoperirea divină? Iată adevărata întrebare, cu mari consecințe, pentru că „oricine crede” are viața veșnică. Astfel, nașterea din nou este direct asociată credinței. „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 5.1).

Copii ai lui Dumnezeu

Prin nașterea firească, un copil vine pe lume și trăiește. În același fel, prin nașterea din

nou, un om devine copil al lui Dumnezeu și are viața veșnică. În adevăr, Cuvîntul spune: „Tuturor celor ce L-au primit (pe Hristos), adică celor ce cred în Numele Lui, El (Dumnezeu) le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți ... din Dumnezeu" (Ioan 1.12,13). Astfel, cei care cred sînt copii ai lui Dumnezeu. Este o stare nouă și de asemenea un titlu de noblețe pe care Dumnezeu îi invită să-1 poarte.

Acest titlu minunat de copil al lui Dumnezeu decurge din aceeași natură ca El și exprimă relații de afecțiune și de comuniune. El este diferit de titlul de „fii”, care este mult folosit în Epistolele lui Pavel (Galateni 4.6-7; Romani 8.14-17). „Copil” se raportează la natură, la fire, în timp ce „fii” se raportează la poziția înaintea lui Dumnezeu.

Cîte binecuvîntări trecute și viitoare decurg din nașterea din nou! Duhul Sfînt dă această siguranță (Romani 8.16) și ne permite să ne bucurăm, încă de aici, de pe pămînt, de aceste binecuvîntări. Dragostea lui Dumnezeu fiind sursa tuturor lucrurilor, apostolul Ioan spune și fiecare dintre noi poate face la fel „vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" (1 Ioan 3.1).

Întrebarea 1

Care este deosebirea între curățirea prin sîngele lui Hristos (1 Ioan 1.7) și curățirea prin Cuvîntul lui Dumnezeu?

„Sîngele este viața" (Deuteronom 12.23). Sîngele lui Hristos este viața Sa sfîntă oferită nouă. Prin acest mijloc, noi sîntem curățiți din punct de vedere juridic înaintea lui Dumnezeu. Este un act exterior nouă.

Curățirea împlinită la nașterea din nou este lucrată în interiorul nostru prin Cuvîntul lui Dumnezeu, reprezentat de apă. El ne dă o natură nouă și modifică tot comportamentul nostru. El ne curățește din punct de vedere moral.

Avem nevoie și de o curățire și de alta și, prin harul lui Dumnezeu, le avem pe amîndouă.

Întrebarea 2

Ne-au fost arătate diferite expresii: „născut din nou”, „născut din apă și din Duh”, „născut din Dumnezeu”. Sînt ele echivalente?

Credem că toate aceste expresii se raportează la aceeași lucrare a lui Dumnezeu, cea făcută prin Duhul Sfînt. Nimic în Biblie nu ne lasă să ne gîndim că există două feluri diferite de „nașteri din nou”, de exemplu ca și cum cineva ar putea fi „născut din nou” după Ioan 3 și să nu fie „născut din Dumnezeu”, după 1 Ioan 3.

Totuși, fiecare dintre aceste expresii diferite are propria semnificație și propria putere.

Prima pune accentul pe caracterul nou și cu totul special al nașterii din nou; a doua se referă la mijloacele folosite, iar a treia la sursa din care decurg toate.

CAPITOLUL 8 - ÎNVIEREA (SAU PLINĂTATEA DE VIAȚĂ)

Cînd ne gîndim la amploarea stricăciunilor aduse de păcat, vedem pe de altă parte plinătatea răspunsului divin adus prin Evanghelie.

Păcatul a provocat:

- vinovăția, care cere iertare;
- condamnarea, care cere îndreptățire;
- robia, care ne face să dorim răscumpărare;
- depărtarea și vrăjmășia față de Dumnezeu, care fac necesară împăcarea;
- pericole de toate felurile, care cer mîntuire;
- profanarea și întinarea, pentru care este necesară sfințirea;
- stricăciunea, care a afectat aspectele cele mai profunde ale naturii noastre, fiind deci

necesară nașterea din nou.

În sfîrșit, păcatul ne-a aruncat în moarte spirituală. Pentru ca viața noastră să fie pentru Dumnezeu, trebuie să fim înviați.

Această înviere radicală nu se găsește în Vechiul Testament. Atunci omul era încă în încercare, sub Lege. Viața pe pămînt era propusă ca un rezultat al unei perfecte ascultări de această Lege. În Noul Testament, această perioadă de încercare s-a terminat: omul este în mod oficial declarat mort în păcatele sale. Abia acum se poate descoperi învățătura despre înviere.

Morți înaintea lui Dumnezeu și înviați rin El

Epistola către Efeseni dezvăluie adevărata noastră condiție: „voi erați morți în păcatele și în fărădelegile voastre” (Efeseni 2.1). Versetul următor arată cum, cu toată această stare de moarte, noi activăm în aceste greșeli și păcate. Aceasta pentru că moartea despre care este vorba reprezintă moartea față de Dumnezeu. Cei care sînt morți față de Dumnezeu sînt totuși vii în relație cu „mersul acestei lumi” și cu „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2.2). Această absență de viață pentru Dumnezeu este perfect compatibilă cu activitatea într-o lume aflată sub influența lui Satan. Omul nu trăiește înaintea lui Dumnezeu, pentru că este rău.

Această stare de moarte spirituală stă la baza declarației: „nu este niciunul care să aibă pricepere, nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu” (Romani 3.11). Versetul precedent a afirmat că nu este nici un om neprihănit, ceea ce este deja grav, dar mai puțin grav decît faptul

că nimeni nu înțelege aceasta și că nimeni nu are pricepere în lucrurile lui Dumnezeu. Nu este vorba numai de absența faptelor drepte, ci de o completă incapacitate spirituală. Mai rău, acestei incapacități i se adaugă o absență de dorință, nu este nimeni care să dorească să înțeleagă sau să caute pe Dumnezeu. Omul firesc nu găsește în Dumnezeu nimic care să fie de dorit. Ce tristă stare: omul nu este drept, nu-și dă seama și nu tânjește după Dumnezeu. într-un cuvânt, omul este mort înaintea lui Dumnezeu.

Din momentul în care devenim conștienți de aceste fapte solemne, ne dăm seama că singura noastră nădejde se află în Dumnezeu. Numai El poate lua inițiativa să ne descopere, în mila Sa suverană, și ceea ce este El și ceea ce face El. Noi nu putem decât să luăm inițiativă spre rău, pentru că, fiind morți din punct de vedere spiritual, nu putem fi înclinați spre bine. El trebuie să fie Cel care lucrează. Și cum poate El s-o facă? Printr-o reformă, prin educație, prin morală? Nimic din toate acestea, pentru că noi sîntem morți față de Dumnezeu. Nimic nu poate fi îmbunătățit pînă cînd nu ni se dă viață. Termenul tradus în Vechiul Testament prin „înviat” este compus din substantivul „viață” și din verbul „a face”, ceea ce conduce la un alt termen, „a da viață” (sau „a face să trăiască”). Aceasta este învierea pe care numai Dumnezeu poate s-o facă.

Învierea și nașterea din nou

Dacă textul din Ezechiel 36 dă o idee asupra nașterii din nou, capitolul următor vorbește despre înviere. Găsim aici viziunea osemintelor uscate care se îmbină, care sînt acoperite de carne și apoi revin la viață. Aceasta îl reprezintă pe Israel în stare de moarte spirituală și acțiunea viitoare a lui Dumnezeu care va opera învierea înaintea binecuvîntărilor milenare. Dumnezeu îi va scoate din mormintele lor, dintre neamurile unde se găsesc. Va fi o înviere națională și, cum spune Domnul, „veți trăi, vă voi așeza iarăși în țara voastră și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut” (Ezechiel 37.14). Imediat după ce vor fi înviați, ei vor înțelege și-L vor căuta pe Domnul.

Aceste două capitole arată relația strînsă care există între nașterea din nou și înviere. Dîndu-ne o natură divină, nașterea din nou răspunde stării de decădere morală, în timp ce învierea răspunde mai degrabă aceleia de moarte spirituală. Cele două sînt în același timp rezultatul lucrării Duhului lui Dumnezeu în om.

În Cuvînt găsim de altfel expresii similare pentru a descrie aceste două lucrări ale Duhului. În Ezechiel 37, „vuietul” sau „suflarea” sînt identificate cu Duhul (prin comparare cu versetele 9 și 14) care dă viață lui Israel. În Ioan 3, „vîntul care suflă încotro vrea” este o imagine a Duhului care lucrează nașterea din nou. Deci este bine să nu separăm aceste două

lucrări ale Duhului, chiar dacă putem face distincție între ele, pentru a înțelege binecuvântările diferite care decurg din ele. Este o distincție pe care o face și Cuvîntul lui Dumnezeu în aceste capitole din Ezechiel, ca și în Evanghelia după Ioan, unde găsim nașterea din nou prezentată în capitolul 3, iar învierea în capitolul 5.

Învierea prin Tatăl, prin Fiul și prin Duhul Sfânt

Capitolul 5 din Ioan începe prin vindecarea unui om infirm. Un curent de viață pare să pătrundă în membrele lui, apoi el își ia patul și umblă. Domnul, fiind atunci obligat să răspundă împotrivirii iudeilor, vorbește despre lucrările pe care le va face și care vor fi mult mai mari decât această vindecare. Mai întâi va da viață oricui va dori (versetul 21) și apoi va învia pe toți oamenii, la vremea știută de El (versetele 28 și 29).

Dăruirea vieții (sau însuflarea) este diferită de înviere (numită și „trezire” în versetul 21). Dăruirea vieții privește doar pe aceia care ascultă glasul Fiului lui Dumnezeu. Pe plan spiritual ei „trec de la moarte la viață”. Dimpotrivă, învierea este pentru toți cei care sînt în morminte și care vor deveni din nou ființe vii. Ei vor auzi aceeași voce și vor ieși la momente diferite: unii prin înviere spre viață, ceilalți prin înviere spre judecată.

În lumina acestui capitol 5 al Evangheliei după Ioan, dăruirea vieții apare ca aspectul cel mai profund al lucrării lui Dumnezeu în noi. Importanța ei este atît de mare, încît Tatăl și Fiul lucrează împreună pentru a o împlini: „cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (versetul 21). Judecata este însă în întregime lăsată în mîinile Fiului, pentru că El a luat chip de Om.

În darul vieții, Fiul lucrează după propria voință, de pe un teren de egalitate cu Tatăl și, dacă mai era nevoie s-o spunem, în cea mai perfectă comuniune cu El. Ca și Tatăl, El are „viața în El însuși” (versetul 26; Ioan 1.4). El este de asemenea un „Duh dătător de viață” (1 Corinteni 15.45); El dă viață prin Cuvîntul Său. Oamenii aud glasul Fiului lui Dumnezeu, cred în Tatăl care L-a trimis și trăiesc. Viața este într-adevăr un dar al Său, dar ea nu vine către noi decît prin auzirea Cuvîntului lui Dumnezeu: numai „cei ce-L vor asculta vor învia” (versetul 25).

Dăruirea vieții este de asemenea atribuită Duhului Sfânt. În Ioan 6, cînd unii dintre ucenici par a fi încurcați de învățătura Sa profundă, Domnul spune: „Duhul dă viață, carnea nu este de nici un folos; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt Duh și viață” (versetul 63). Oricît de bogată ar fi fost învățătura Domnului, ea este însoțită, iată, de lucrarea Duhului și doar astfel poate fi dată viața acelor care îl ascultă.

Astfel, în lumina capitolelor 5 și 6 din Evanghelia după Ioan, putem spune că cele trei

Persoane ale divinității Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sînt implicate în dăruirea vieții unor ființe ca noi.

Înviați împreună cu Hristos

În Efeseni 2.5 și Coloseni 2.13 citim că am fost înviați împreună cu Hristos. Noi eram morți în păcatele și în fărădelegile noastre (Efeseni 2.1), eram morți în greșelile noastre și în carnea noastră netăiată împrejur (Coloseni 2.13). Pentru aceasta aveam nevoie de dăruirea vieții (de înviere). Totuși nu era necesar să fim înviați împreună cu Hristos. Această asociere cu Hristos este un rod al gândurilor de dragoste ale lui Dumnezeu.

Viața „împreună cu” Hristos arată interesul lui Dumnezeu pentru noi. El nu ne dă numai eliberarea de o stare rea, El ne dă o viață, cea mai bună care poate exista. Viața cu Hristos este cea mai înaltă stare pe care o ființă răscumpărată o poate cunoaște. Din acest motiv, învierea este prezentată ca rezultînd din bogata milă a lui Dumnezeu și din marea Sa dragoste pentru noi (Efeseni 2.4).

Deci, iată, am fost aduși la viață împreună cu Hristos. Dat fiind că viața noastră de înviere este propria Sa viață, putem sta împreună cu El în locurile cerești. Mînunata istorie a învierii noastre își găsește împlinirea definitivă prin așezarea noastră în locurile cerești, împreună și intim uniți cu Cel care ne-a înviat.

Această binecuvîntare supremă, de a avea viața lui Hristos și de a fi uniți cu El, ne este dată de la începutul vieții creștine. Totuși ne trebuie mult timp ca să-i înțelegem importanța. Aceasta nu schimbă cu nimic efectul acestei vieți în noi, pentru că învierea este roada lucrării divine în noi, în timp ce înțelegerea pe care o avem rezultă din învățătura divină. Dar pe măsură ce noi creștem în această înțelegere, vom lăsa în umbră cunoștințele și vom înțelege cît este de important să fim dependenți de Domnul, care este viața noastră (Coloseni 3.1-4).

Dacă Epistola către Efeseni prezintă poziția noastră „în Hristos” înaintea lui Dumnezeu, cea către Coloseni Îi arată mai degrabă pe Hristos lucrînd în noi în privința mărturiei față de lume. Acest lucru este adevărat în mod individual în fiecare credincios, „Hristos ... în toți” (Coloseni 3.11), dar și în mod colectiv, în Adunare, „Hristos în voi (sau între voi), nădejdea slavei” (Coloseni 1.27). Această viață a lui Hristos în noi este un imens privilegiu. A o primi, prin credință, transformă viața credinciosului, care va putea spune împreună cu apostolul, „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20; Efeseni 3.16-17; Ioan 14.20; 15.4).

Învierea trupului

În Hristos, noi am fost înviați, dar ne aflăm încă în trupurile noastre muritoare. Învierea,

ca și răscumpărarea lor, este încă viitoare. Dumnezeu va învia trupurile noastre muritoare din pricina Duhului Său care locuiește în noi (Romani 8.11). Aceasta va avea loc atunci când Domnul va veni fie prin înviere, pentru credincioșii trecuți prin moarte, fie prin schimbare, pentru cei care vor fi încă în viață.

Această înviere nu este o vindecare trecătoare, ci o transformare radicală, care ne va da trupuri slăvite și nemuritoare (Filipeni 3.21). Duhul lui Dumnezeu lucrează deja în trupurile noastre, dar acestea rămân muritoare. Ele au nevoie să fie înviate.

Domnul Isus este un Duh dătător de viață, El este Dătătorul Vieții. Noi eram morți din punct de vedere spiritual, dar El ne-a dat propria Sa viață, nouă care sîntem acum de o ființă cu El. La fel, El va învia trupurile noastre, ca să fie îmbrăcate în nemurire și să-I poarte chipul. Noi suspinăm după această clipă, pentru că în trupurile noastre muritoare viața divină nu se poate manifesta din plin. Și dorim fierbinte ca toată ființa noastră să fie „înghițită de viață” (2 Corinteni 5.2-4).

Cînd aceasta se va împlini, moartea va fi „înghițită de biruință” (1 Corinteni 15.54). Atunci lucrarea învierii va atinge pentru noi împlinirea finală: vom domni „în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos” (Romani 5.17).

CAPITOLUL 9 - DARUL DUHULUI SFÎNT

Fără putere, fără nici un fel de energie pentru a face binele, ... aceasta este starea în care păcatul l-a coborît pe om. Nu numai că el a căzut sub robia păcatului, ceea ce face necesară răscumpărarea, dar este redus la o stare de neputință, nefiind în stare nici să-I placă lui Dumnezeu, nici să-L slujească.

Pentru a compensa această absență, trebuie să posedăm o altă putere. Ea ne este absolut necesară, atît pentru a ne elibera de paralizia noastră internă, determinată de păcat, cît și pentru a ne permite să-I slujim Domnului în diversele împrejurări exterioare. Dumnezeu ne-a dat această putere și, ceea ce este minunat, a trimis pentru aceasta Duhul Său ca să locuiască în noi. Nouă ni s-ar fi părut suficient chiar mai puțin decît atît, dar în dragostea și înțelepciunea Lui, Dumnezeu a dorit ca Duhul Sfînt, Persoana divină, să fie energia activă a credinciosului. Domnul înviat, înainte de a Se înălța la cer, a spus ucenicilor: „veți primi putere, Duhul Sfînt, peste voi și-Mi veți fi martori” (Faptele Apostolilor 1.8). Această înaltă binecuvîntare a fost împlinită zece zile mai tîrziu, în ziua Cincizecimii.

Născut din Duh și locuit de Duhul

În Ezechiel 36 și 37 ne sînt prezentate profețiile privind nașterea din nou și învierea, care vor fi realizate în rămășița lui Israel pentru a o pregăti pentru împărăția de o mie de ani. În aceste două capitole este de asemenea vorba despre darul Duhului Sfînt. „Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în Legile Mele și să păziți poruncile Mele" (Ezechiel 36.27) și „voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi" (Ezechiel 37.14). Va rezulta, pentru Israel, o viață spirituală, manifestîndu-se printr-o ascultare activă de voia lui Dumnezeu.

Alte pasaje din Vechiul Testament conțin promisiuni asemănătoare. Astfel, apostolul Petru explica în ziua Cincizecimii că ceea ce se petrecuse era o împlinire a profeției lui Ioel. Totuși darul Duhului Sfînt la Cincizecime comportă o plinătate și o permanență de neînchipuit în Vechiul Testament.

Nașterea din nou este produsă prin Duhul Sfînt. Rezultă astfel o fire nouă, care este duh în caracterul ei esențial. Aceasta însă trebuie să fie distinsă de „locuirea Duhului" în oamenii deja născuți din nou.

Este de folos să înțelegem că pentru cel credincios, puterea este legată nu de noua sa natură, ci de locuirea efectivă a Persoanei Duhului Sfînt în el. Capitolul 7 din Epistola către Romani expune experiența unuia care este născut din nou, din moment ce are „omul din lăuntru", acela care găsește plăcere în Legea lui Dumnezeu (versetul 22). În consecință, el cunoaște ce este bine și dorește cu tot dinadinsul să îplinească aceste lucruri, dar se vede incapabil să o facă. Abia în capitolul 8, după ce credinciosul a privit la Isus Hristos, Domnul Său (7.25), citim: „Legea (sau Autoritatea) Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea (sau autoritatea) păcatului și a morții". Puterea care eliberează se găsește în Hristos și în Duhul Său. În noi înșine nu avem nici o putere, nici chiar avînd natura divină.

Acest lucru, cu siguranță adevărat și important, dă o bună mărturie despre Domnul Isus înviat. În Luca 24.49 și Faptele Apostolilor 1.8, Domnul le spune lămurit ucenicilor că trebuie să aștepte pentru a fi îmbrăcați cu putere înainte de a-I fi martori. Totuși, ei îl urmaseră timp de trei ani și lucrarea Duhului avusese loc în ei. Mai mult, ei primiseră o învățătură excepțională din însăși gura Domnului. Cu toate acestea, toate privilegiile prezentate nu le dădeau o putere suficientă. Cu toată rîvna lor pentru mărturie, ei erau fără eficacitate, pînă cînd le-a fost dat Duhul Sfînt. Din acel moment, gurile lor s-au deschis și încă cu ce rezultate remarcabile!

Umpluți de Duhul

În ziua Cincizecimii, ucenicii n-au primit numai Duhul Sfînt care să rămîna în ei, ci „ei

au fost toți umpluți cu Duhul Sfânt" (Faptele Apostolilor 2.4). Când un credincios este umplut cu Duhul, firea pămîntească în el devine inactivă și nimic nu se poate opune puterii Sale. Vedem aceasta la Ștefan, care era umplut de credință și de Duhul Sfânt, „plin de har și de putere". Vrajmașii lui nu se puteau opune înțelepciunii și Duhului prin care vorbea el (Faptele Apostolilor 6.5,8,10 și 7.55). Incapabili de a-i rezista, aceștia recurg la violență.

A fi plin de Duhul nu este o stare permanentă, ca aceea de a fi locuit de El. în adevăr, Petru a fost cel puțin de două ori umplut de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 4.8,31). Totuși, cei credincioși sînt îndemnați „să fie plini de Duh" (Filipeni 5.18). Aici poate părea curios cum o astfel de condiție poate fi în contrast cu aceea de a fi îmbătați de vin. Vinul are influență asupra comportamentului; cel care abuzează este agitat și nu se mai stăpînește. Acțiunea Duhului n-are nimic de-a face cu o astfel de influență. Acela care este umplut de Duhul își controlează acțiunile, fiind dirijat într-un mod potrivit și, mai mult, într-un mod divin. în adevăr, în acest text, ca și în alte părți din Epistola către Efeseni, ceea ce este foarte rău este pus în opoziție cu ceea ce este foarte bun.

Cînd omul este umplut de Duhul, orice acțiune a cărnii sau a firii pămîntești este exclusă. Toate lucrurile care ocupă gîndurile, timpul și energia noastră, limitează puterea Duhului. Sînt rele nu numai lucrurile evidente, ci și toate cele profane și fără folos. De aici vine îndemnul, „nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu" (Efeseni 4.30). Cînd îl întristăm, El continuă să rămînă în noi, din moment ce se spune că am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării, dar bucuria și puterea spirituală sînt pierdute. Iar noi simțim cu tristețe această stare, pînă în ziua cînd ceea ce a întristat Duhul va fi judecat și dat deoparte. Pot fi minciuna, mînia, cuvintele urîte, amărăciunea, injuriile (Efeseni 4.25-31). Toate aceste lucruri sînt opuse Duhului, fie în domeniul individual, fie în cel colectiv.

Umblarea prin Duhul

Cum putem cunoaște puterea biruitoare a Duhului în viețile noastre? Epistola către Galateni furnizează răspunsul rezumat în acest îndemn, „umblați călăuziți de Duhul" (Galateni 5.16). După ce am crezut în Evanghelie, Dumnezeu ne-a dat Duhul Său, ne-a pecetluit, arătînd astfel că noi sîntem proprietatea Sa. În urma acestor lucruri noi trebuie să umblăm prin Duhul. într-o manieră practică, el trebuie să fie sursa și energia vieții noastre. Umblarea este o expresie figurativă a activităților noastre. Gînduri, cuvinte și lucrări, totul trebuie să fie supus controlului Duhului și astfel nu vom împlini dorințele firii pămîntești, care vor fi anulate prin puterea Duhului.

Într-un mod imaginativ, putem spune că viețile noastre sînt făcute din semănături și secerături. În fiecare zi noi ieșim cu două coșuri cu semințe diferite. Putem pune mîna în coșul

firii pămîntești, să semănăm pentru firea pămîntească, sau să punem mîna în coșul Duhului și să semănăm pentru Duhul. Putem ceda în fața lucrurilor care satisfac firea pămîntească sau să ne ocupăm de lucrurile Duhului și să răspîndim astfel semințe rodnice pentru slava lui Dumnezeu (Galateni 6.7-9). în mod practic, noi umblăm prin Duhul cînd sîntem preocupați cu Domnul și ne hrănim cu El.

Căderile grave nu sînt singurele care ne lipsesc de puterea Duhului. Adesea este suficientă și o lipsă de concentrare în lucrurile lui Dumnezeu. Duhul ia din ce este al lui Hristos și ne aduce nouă; dar El poate fi întristat de lenea noastră spirituală. Dacă mergeți și duceți unui prieten știri importante, iar el vă întrerupe fără încetare pentru a vorbi sau pentru a spune banalități, veți înceta vorbirea întristat și decepționat. în același fel, Duhul este sensibil la tot ceea ce atinge slava lui Hristos. Neatenția îl întristează la fel ca și un păcat manifestat în viață. Să-I cerem lui Dumnezeu să ne arate pînă la ce punct lipsa noastră de putere spirituală vine din această cauză.

Duhul, putere în slujire

Apostolul Pavel este un exemplu pentru cei credincioși. Să privim deci rezultatele acțiunii Duhului în lucrarea sa de slujire pe o perioadă de aproximativ 25 de ani, cît timp el a evanghelizat diferite popoare, care locuiau pe teritorii imense. O astfel de lucrare nu putea fi realizată fără energia dată de Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Predicile lui erau marcate de simplitate (1 Corinteni 2.1-5), toate ornamentele elocvenței umane fiind puse deoparte, pentru ca faptul central al crucii să apară cu claritate. Cuvintele sale erau duh și putere. Astfel, persoanele întoarse la Dumnezeu prin predicarea lui aveau o credință care nu se baza pe „înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu”. În el însuși nu era decît „un vas de lut”, prin care însă strălucea „cunoștința slavei lui Dumnezeu pe fața lui Hristos” (2 Corinteni 4.6-7). Prin Duhul, slujba avea un caracter dătător de viață (2 Corinteni 3.6). în asprele lui lupte pentru Evanghelie, lacrimile pe care le vărsa erau lacrimi spirituale. El răsturna puterile satanice înrădăcinate în oameni sub forma gîndurilor de mîndrie și a raționamentelor opuse lui Dumnezeu.

Credincioșii care se nășteau în urma acestei lucrări erau „epistola lui Hristos, scrisă ... cu Duhul Dumnezeului Celui viu” (2 Corinteni 3.3). Evanghelia nu venise la ei numai „cu cuvinte, ci cu putere, cu Duhul Sfînt și cu o mare îndrăzneală” (1 Tesaloniceni 1.5).

Duhul Sfînt este „un duh de putere, de dragoste și de înțelepciune”, astfel ca cel credincios să-L poată sluji pe Domnul „luînd parte la suferințele Evangheliei, prin puterea lui Dumnezeu” și să poată păstra un sfînt echilibru în activitatea sa (2 Timotei 1.7-8 și 14). Pentru

slujitorul lui Hristos, Duhul Sfint este în același timp sursă de putere și de credincioșie.

Duhul, putere de unire

În ziua Cincizecimii, Duhul Sfint a venit în Biserică, cea care a devenit astfel „un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2.22). În același timp, Duhul Sfint locuiește în fiecare credincios (2 Timotei 1.14 și 1 Corinteni 6.19). Aceste două locuri, foarte apropiate în fapt, trebuie să fie totuși distincte una de alta. Binecuvântările pe care le-am văzut pînă acum rezultă din locuirea Duhului Sfint în cel credincios. Ele sînt foarte scumpe; totuși cele legate de locuirea Sa în Adunare conduc pe un teren mai înalt, anume acela al trupului lui Hristos, al unității celor credincioși cu Hristos și între ei.

Duhul este o putere de unitate: „noi am fost toți botezați de un singur Duh și toți am fost adăpați pentru unitatea unui singur Duh” (1 Corinteni 12.13; 2 Corinteni 1.21-22).

Duhul permite funcționarea armonioasă a trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.11). În mod fericit, El este acela care aduce o dulce stare de comuniune printre cei sfinți (Filipeni 2.1) și care creează între ei o iubire puternică, sursa oricărei slujiri (2 Timotei 1.7). După expunerea acestor frumoase rezultate ale acestei iubiri manifestate între credincioși, apostolul Pavel spune: „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare” (2 Corinteni 9.14-15). De bună seamă, iubirea Domnului Isus nu poate fi exprimată, dar de asemenea dăruirea Duhului Sfint pentru fiecare credincios, ca și pentru Biserică, este un „har nespus de mare al lui Dumnezeu” care se odihnește peste noi.

CAPITOLUL 10 - NOUA CREAȚIE

„După făgăduința Sa, noi așteptăm ceruri noi și un pămînt nou” (2 Petru 3.13). Nădejdea supremă a tuturor celor răscumpărați, noua creație, este ultimul punct spre care ne conduce Evanghelia. Ea va fi în curînd stabilită în slavă, dar noi avem privilegiul de a face deja parte din această nouă creație.

Dumnezeu introduce noua creație, pentru că ea răspunde propriei Sale naturi sau firi. Noi avem nevoie să fim iertați, îndreptățiți, restaurați în raport cu toate stricăciunile aduse de păcat, dar cu greu am putea spune că avem nevoie să fim „zidiți în Isus Hristos” (Efeseni 2.10). Acest eveniment minunat se inseră în planul lui Dumnezeu și are rostul de a satisface inima Sa.

„Iată, am creat Ierusalimul ca să fie o pricină de veselie, iar poporul său o pricină de bucurie”

Ca și în cazul altor aspecte din Evanghelie, descoperim câteva scripuri din noua creație și în Vechiul Testament. Profețiile anunță acest adevăr, care nu este complet descoperit decât în Noul Testament. Astfel citim: „Iată, am creat ceruri noi și un pământ nou” (Isaia 65.17; Isaia 65.18; 66.22). Examinînd contextul, vedem totuși că acest text de-abia a atins superficial viziunile din Apocalipsa 21.1-5. Profetul vorbește mai ales despre slava Ierusalimului și despre noile condiții care vor fi acolo în perioada împărăției milenare, perioadă în care moartea va fi încă posibilă, în timp ce Apocalipsa descrie scenele stării veșnice, cînd moartea va fi dispărut pentru totdeauna. În Vechiul Testament, prima creație este prezentată dintr-un punct de vedere limitat, raportat la pământ, ceea ce se potrivea acelei perioade care privea, în cîrmuirea lui Dumnezeu, în primul rînd lucrurile materiale.

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă”

Prima mențiune în Noul Testament despre noua creație este categorică. Fiecare dintre cei ce sînt „în Hristos” este o nouă creație (2 Corinteni 5.17). Nu o nouă creatură, ci o nouă creație. Modul în care scrie apostolul este foarte energic. El omite complet verbul și spune cu bucurie: „așa că, dacă cineva este în Hristos, nouă creație!” * Iată deci ce implică poziția noastră în Hristos.

Epistola către Romani prezintă lămurit poziția credinciosului, în Hristos Isus, așezat deasupra oricărei condamnări. Totuși, noi nu putem înțelege cu adevărat această poziție, fără să vorbim despre noua creație. Noi sîntem în El, pentru că noi sîntem zidiți în El. „Noi sîntem lucrarea Sa, fiind zidiți în Hristos Isus” (Efeseni 2.10). Vechea creație era lucrarea lui Dumnezeu. Ea a fost creată prin Fiul, dar nu creată în El. Acolo, păcatul a putut intra, dar el nu va putea intra niciodată în noua creație, pentru că aceasta este din Hristos, din care își primește și viața și ființa.

Sfîrșitul capitolului 5 din 2 Corinteni arată că există un raport strîns între împăcare și noua creație (Efeseni 2.15-16). Împăcarea constă în a aduce toate lucrurile în armonie cu Dumnezeu. Aceasta nu este posibilă decât printr-o nouă creație care să ia totul din Dumnezeu, o creație în Hristos. Aceasta poate să fie stabilită doar pe o bază dreaptă, după ce a fost judecat păcatul care a marcat vechea creație. Noua creație, ca și împăcarea, își au sursa în dragostea lui Dumnezeu și se bazează pe dreptatea Sa.

Dacă împăcarea este lucrarea lui Hristos pentru noi, noua creație este lucrarea lui Dumnezeu în noi, așa cum arată cele două capitole din 2 Corinteni 5 și Efeseni 2. Noi eram

toți într-o stare de moarte spirituală; este aceeași constatare și în 2 Corinteni 5.14 și în Efeseni 2.1. Dumnezeu ne-a dat o viață nouă și ne-a zidit în Hristos; aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în noi, „noi sîntem lucrarea Lui”. Noua creație are ca bază învierea lui Hristos. Dumnezeu lucrează în mod minunat în cei credincioși, care vor fi o mărturie veșnică a dreptății Sale (2 Corinteni 5.21) și ale „nemărginitelor bogății ale harului Său” (Epistola către Efeseni 2.7).

„Iată, toate lucrurile s-au făcut noi”

Noua creație nu este o modificare sau o „cîrpire” a celei vechi. Lucrurile vechi dispar și fac loc celor noi care sînt în întregime din Dumnezeu. Acest lucru este adevărat chiar pentru Hristos. El S-a coborît odată în împrejurările vechii creații, fiind printre noi „în trup”. După ce a trăit o viață perfect sfîntă, El a murit sub sentința care lovea vechea creație, „Cel neprihănit pentru cei nelegiuți”. Apoi El a pus temelie noii creații în El însuși înviat dintre cei morți. El ia astfel un caracter nou și creșc.

Pentru noi, de asemenea, toate lucrurile s-au făcut noi. Am primit în primul rînd o viață de o natură diferită. Viața omului firesc este bazată pe egoism, el trăind pentru el însuși. În mod esențial, viața noastră de credincioși are ca centru pe Hristos: „noi nu mai trăim pentru noi, ci pentru El, fiind constrînși de dragostea Lui” (2 Corinteni 5.14-15).

Apoi, această viață nouă conduce la relații noi. Pentru a înțelege aceasta, să facem o comparație între felurile în care sînt prezentați ucenicii în Evanghelia și în Faptele Apostolilor. Între aceste două momente, Domnul a suflat peste ei Duhul Sfînt, lucrare care tine de noua creație (Ioan 20.22), iar Duhul a venit El singur în Biserică. În Evanghelia, ucenicii îl cunosc pe Domnul „în trup”; în Faptele Apostolilor ei îl cunosc „în duh”. Desigur, s-a produs o schimbare în condiția Domnului, dar în primul rînd trebuie să vedem schimbarea din condiția ucenicilor. În adevăr, apostolul spune: „nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii” (2 Corinteni 5.16). Totuși, relațiile lor obișnuite nu s-au schimbat, ci unica schimbare era în ei înșiși. Din faptul că sîntem o nouă creație în Hristos, noi ne cunoaștem pe noi înșine și pe ceilalți într-un fel cu totul nou. Altfel spus, noi îi privim pe toți oamenii cu ochii noii creații.

„Omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu”

Noi sîntem „zidiți în Hristos, pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Este aspectul practic al noii creații. Fiind zidiți în Hristos Isus, noi putem împlini faptele bune, după Dumnezeu. Aceste fapte bune au fost împlinite în cea mai mare măsură de Domnul Isus, dar și noi putem să le împlinim. Pentru noi

le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte. Rămînînd în dependență, noi trebuie să umblăm în aceste fapte bune, adică să ne lăsăm călăuziți spre ele și să le împlinim prin credință.

După ce am lepădat omul cel vechi, am fost înnoiți și am fost „îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu" (Efeseni 4.21,24; Coloseni 3.10). Aceste lucrări s-au împlinit în noi odată pentru totdeauna. Înainte de aceasta, aparțineam felului omului vechi și împărtășeam cu el caracterele pervertite. Acum ținem de omul cel nou, împărtășind caracterele acestuia, marcate de sfințenie, de dreptate, de adevăr.

Omul cel nou face parte din prima creație, el este „făcut după chipul lui Dumnezeu". Cu toate că ni se cere să-l îmbrăcăm, aceasta nu privește numai aspectul exterior al lucrurilor, ci profunzimea ființei noastre, mai cu seamă duhul nostru de înțelegere. Îmbrăcați cu aceste caractere, ale noii creații, noi trebuie să ne comportăm într-un mod corespunzător. Sînt anumite lucruri pe care trebuie să le lepădăm deplin: mînia, vrăjmășia, cuvintele nepotrivite. Sînt alte lucruri pe care trebuie să le cultivăm: bunătatea, smerenia, blîndețea și, mai presus de toate, „dragostea, care este legătura desăvîrșirii" (Coloseni 3.14).

„Nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, ... ci o făptură nouă"

Epistola către Galateni insistă asupra poziției celor credincioși, arătînd unitatea lor în Hristos: „voi sînteți una în Hristos Isus"; nici „tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sînt nimic, ci o nouă creație" (Galateni 3.28; 6.15). Rînduierile Legii sînt astăzi puse deoparte, pentru că ele se referă la omul fîresc, care orice-ar face, nu-I poate face plăcere lui Dumnezeu. De asemenea dispar diferențele de origine dintre credincioși, pentru că, fiind zidiți în Hristos, ei țin toți de El. El este „începutul, Întîiul născut dintre cei morți" (Coloseni 1.18). Hristos a intrat în cer cu un trup slăvit. Acum noi sîntem înviați în El; participînd cu El la viața Lui, noi sîntem „toți dintr-Unul" (Evrei 2.11).

Biserica este ea însăși un rezultat al noii creații. Prin Evanghelie, Hristos cheamă pe iudei și pe oamenii dintre neamuri și zidește „pe cei doi în El însuși, pentru a fi un singur om nou" (Efeseni 2.15). Biserica este trupul lui Hristos; în ea, El este exprimat în mod trupesc. De aceea noi putem vorbi despre credincioși, în mod individual, ca și despre Biserică, în întregime, ca fiind o nouă creație în Hristos Isus.

„Un cer nou și un pămînt nou"

Împlinirea finală a noii creații nu va avea loc decît în starea veșnică (Apocalipsa 21.1-8). Atunci nu va mai fi „nici tînguire, nici țipăt, nici durere". Păcatul, suferința și moartea vor fi străine noii creații. Tot ce este rău se va găsi sub judecata lui Dumnezeu în locul rînduit,

definitiv separat și îndepărtat de cei răscumparați.

Pe pământul actual, popoarele nu există decît ca rezultat al împrăștierii oamenilor din Babei, prin judecata lui Dumnezeu. Dar această situație va dispărea și Dumnezeu își va împlini scopul Său primordial: El va locui cu oamenii. El va locui acolo ca Dumnezeul lor, într-o sfîntă libertate, pentru că va fi un loc în care va locui deplin și libertatea (2 Petru 3.13). În timpul mileniului, dreptatea nu va locui cu oamenii, ea va domni numai atîta timp cît supremația nu-i va fi contestată. După ultima confruntare de la sfîrșitul mileniului (Apocalipsa 20.8-10), ea va locui într-o odihnă care nu va mai fi tulburată.

Astfel, pe pământul cel nou nu vor mai fi popoare diferite. Va fi totuși o diferență între oamenii din ceruri și cei care sînt pe pământ. Biserica va păstra totdeauna un loc de binecuvîntare deosebită. Reprezentată prin Sfînta Cetate, Noul Ierusalim, ea este văzută coborînd din cer, de la Dumnezeu. Cerească în origine, ea este cea care stabilește o relație între cer și pământ. Ea va fi „cortul lui Dumnezeu”; în ea, „Dumnezeu va locui cu oamenii”.

Prima creație nu este decît pentru un timp limitat. Noua creație este permanentă, veșnică, așa cum este Hristos, purtînd caracterele Lui în toate privințele, pentru că El este sursa ei. Din punct de vedere moral, ea este „după chipul lui Dumnezeu”; toate lucrurile sînt noi și, mai mult, „toate sînt de la Dumnezeu” (2 Corinteni 5.18). Chiar și lucrurile neînsuflețite vor fi de o perfecțiune divină. Totul va fi veșnic și nealterabil.

Atunci vom purta „chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15.49). Va fi un lucru minunat: toată ființa noastră va fi făcută asemeni celei a Domnului. Nimic nu va mai putea să tulbure fericirea celor răscumparați, toți vrăjmașii vor fi fost învinși și totul va fi într-o armonie perfectă. Dumnezeu va fi „totul în toți” (1 Corinteni 15.28).

Întrebare

Cînd vorbim despre noua creație, putem da termenului de „creat” sau „zidit” același sens literal cu cel pe care-l atribuim creației din Geneza capitolul 1?

Noi credem că trebuie să dăm același sens cuvîntului „creat” pentru cele două creații. Dificultatea de a înțelege aceasta provine din faptul că lucrarea lui Dumnezeu în noua creație n-a atins pînă în prezent niciunul din lucrurile materiale care ne înconjoară.

Acum, lucrarea noii creații este spirituală: noi sîntem înnoiți în duhul minții noastre. Trupurile noastre nu intră încă sub această incidență. Probabil tocmai de aceea Scriptura vorbește de „înnoirea în duhul minții” (Efeseni 4.23), pentru că duhul minții nu poate fi în mod complet disociat de creier, care face parte din trupul nostru. Cînd vom fi în trupuri slăvite și vom locui în locurile cerești și pe pământul cel nou, vom vedea că în afară de „creație”, nici un termen nu va putea explica ceea ce va fi atunci. Astăzi beneficiem de aceste lucruri doar în

duhul nostru. Oricum, Dumnezeu este Cel care vorbește despre aceste lucruri și noi Îl credem, pentru a fi fericiți.

CONCLUZIE

Ajunși la sfârșitul studiului nostru cu privire la diferite aspecte ale mântuirii, putem înțelege mai bine de ce Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre „o mântuire așa de mare”.

„O mântuire așa de mare” este în primul rând necesară pentru a răspunde stării de pierzare și păcat în care am ajuns. Vinovați, condamnați, robi, pierduți, în stare de stricăciune, căzuți, morți înaintea lui Dumnezeu, fără putere, aparținând unei creații întinate și limitate în timp, sînt tot atîtea aspecte de stricăciune cauzate de păcat. Dar Dumnezeu răspunde prin „mila Sa cea mare” și prin „bogățiile harului Său” (1 Petru 1.3, Efeseni 1.7 și 2.7).

„O mântuire așa de mare”, pentru că se bazează pe o lucrare divină realizată pentru noi și care se împlinește printr-o lucrare divină în noi. Domnul a împlinit o lucrare desăvîrșită, unică, independentă de om, dar în favoarea celor care cred. Această lucrare de la cruce ne conferă o poziție binecuvîntată înaintea lui Dumnezeu. El ne vede în Hristos iertați, îndreptățiți, răscumpărați, împăcați și sfințiți. Apoi este necesară o operație interioară, divină, în fiecare dintre noi, astfel încît condiția noastră morală și conduita să ne fie de asemeni transformate. În felul acesta, noi devenim liberi, înnoiți în gîndurile noastre și practic separați de rău. Noi sîntem posesori ai naturii divine, ai vieții lui Hristos și a Duhului Sfînt și facem parte din noua creație.

„O mântuire așa de mare”, pentru că privește toate etapele vieții noastre, trecutul, prezentul și viitorul. La întoarcerea noastră la Dumnezeu, noi am fost mîntuiți odată pentru totdeauna; este un fapt trecut cu consecințe veșnice. Totuși, în fiecare zi sîntem amenințați de pericole, iar Domnul ne acordă o mîntuire prezentă, de zi cu zi, pentru a ne izbăvi de rău și a ne face să ne bucurăm de părășia cu El. În sfîrșit, noi așteptăm o mîntuire viitoare. Lucrarea de mîntuire nu se termină decît atunci cînd vom fi ajuns în slavă. Va fi răscumpărarea finală, care va cuprinde toată ființa noastră. Împăcarea va avea atunci un efect deplin și noua creație se va întinde fără limite.

„O mîntuire așa de mare”, pentru că binecuvîntărilor individuale, subiect al acestei broșuri Domnul le adaugă bogate binecuvîntări colective. Noi sîntem mîntuiți unul cîte unul, dar sîntem binecuvîntați toți împreună, fiind uniți cu Hristos ca să formăm Adunarea, trupul lui Hristos, Mireasa, o împărăție de preoți, o familie care va fi în curînd adunată în casa Tatălui.

„O mîntuire așa de mare”, pentru că și acesta este motivul suprem își are izvorul în

infinita dragoste a lui Dumnezeu. Ce lucrare slăvită a fost împlinită pentru mântuirea noastră! Dumnezeu trimite pe Unicul Său Fiu pentru a fi Mântuitorul lumii. Fiul își dă viața pentru oameni ca o jertfă pentru Dumnezeu. Tatăl este slăvit; El îi înviază, îi dă slava și îl așează ca Mare Preot pentru noi. Duhul harului (Evrei 10.29) vine pentru a forma Biserica, locuiește în ea și descoperă aspectele slavei Fiului. Astfel, adevărata măreție a mântuirii noastre rezultă din lucrarea divină pe care a împlinit-o. Ce izvor ar fi putut fi mai înalt decât dragostea lui Dumnezeu? Ce mijloc mai profund, decât jertfa lui Hristos? Ce autor mai mare, decât Fiul Preaiubit al Tatălui, minunatul nostru Mântuitor?

CUPRINS

Introducere

Capitolul 1: Iertarea

Capitolul 2: îndreptățirea

Capitolul 3: Răscumpărarea

Capitolul 4: împăcarea

Capitolul 5: Mântuirea

Capitolul 6: Sfințirea

Capitolul 7: Nașterea din nou

Capitolul 8: învierea

Capitolul 9: Darul Duhului Sfânt

Capitolul 10: Noua creație

Concluzie